

Ляхо

A photograph of a family walking through a forest with fallen autumn leaves. A man with glasses and a blue striped shirt carries a young girl in a pink shirt on his shoulders. They are holding hands with a woman in a floral dress and a beige cardigan. The scene is peaceful and natural.

На корицата:
Колко усилящо е да
знаеш плана! с. 32

Гледачески камъни, Джозеф Смит
и Книгата на Мормон, с. 10

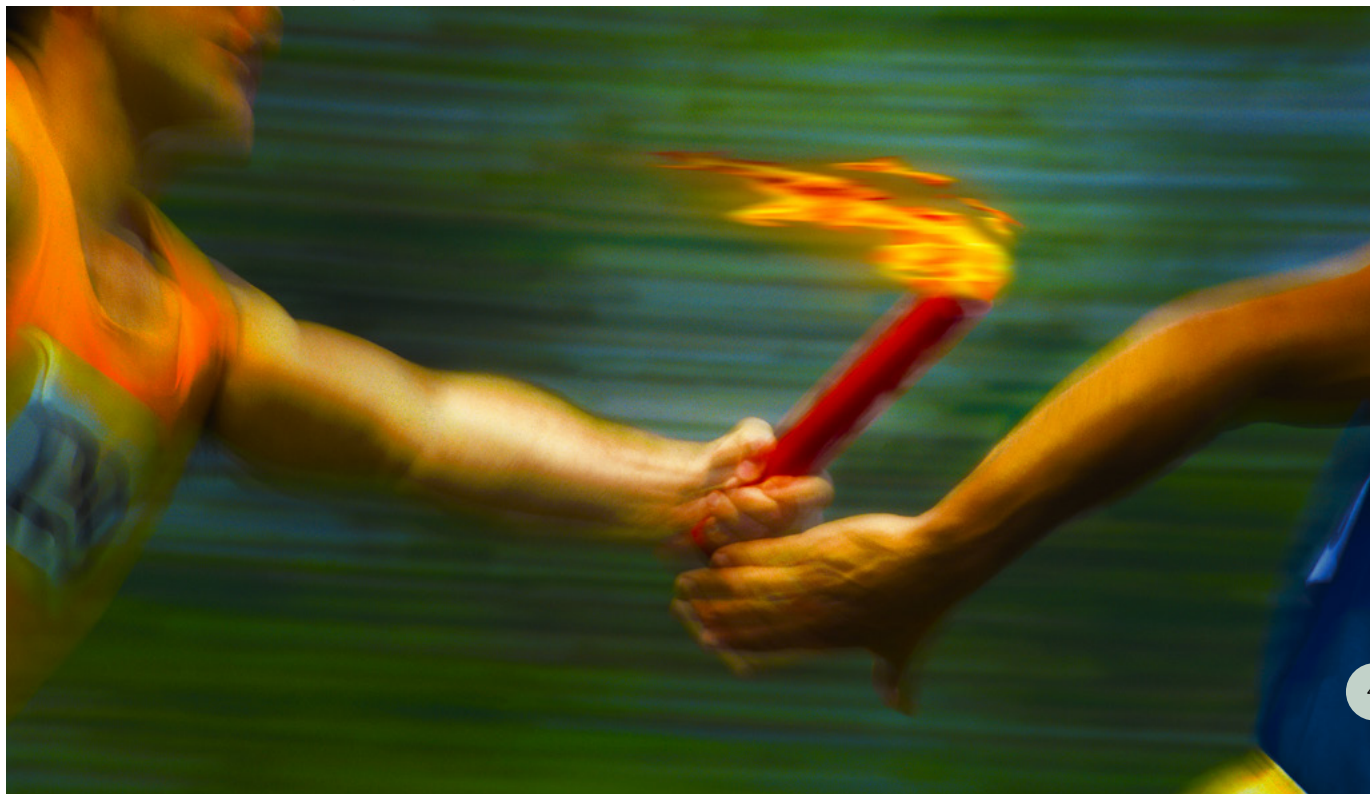
Честита стотна годишнина: семейната
домашна вечер по света, с. 26

Предефиниране на предизвикателството
на порнографията, с. 50

„Друга притча им каза: Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле вкисна всичкото“.

Матей 13:33

ПОСЛАНИЯ

- 4** **Послание на Първото президентство: Стигнете до финала с все още горяща факла**
От президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 7** **Послание за обучение при посещение: Божествените качества на Исус Христос: изпълнени с милосърдие и любов**

АКЦЕНТИ

- 10** **Джозеф гледачът**
От Ричард Е. Търли-мл.,
Робин С. Дженсън и
Марк Ашърст-Макгий
*По какъв начин Пророкът
Джозеф успя да изпълни
призованието си като гледач и
да преведе Книгата на Мормон?*

- 18** **Думи, които да променят света ни**
От Норман Ч. Хил
*Ограмотителните усилия
на един окръжен съвет в Гана
довеждат до извънмерна бла-
гословия за някои светии.*

- 22** **Да научим младежите как да ръководят по начина на Спасителя**
От Керъл С. Макконки
*Младежите са бъдещите
ръководители на Църквата,
но те могат да се почувстват
ръководители и днес.*

- 26** **Отпразнуване на семейната домашна вечер**
*Вижте как членове по це-
лия свят участват в тази
важна дейност, укрепваща
семейството.*

- 32** **Планът на спасение: свещена съкровищница с познание, което да ни напътства**
От старейшина Робърт Д. Хейлз
*Подкрепянето на плана на на-
шия Отец е бил нашият ключ
към успеха в доземния живот
и все още е ключът към успеха
ни в този живот.*

РАЗДЕЛИ

- 8** **Служба в Църквата: Вършех ли достатъчно?**
От Брук Бартън
- 9** **Размисли: Тикви или пъпеши?**
От Рейчъл Кокс
- 40** **Гласове на светии от последните дни**
- 80** **Докато се срещнем отново: Пътят към безопасността**
От президент Хенри Б. Айринг

НА КОРИЦАТА

Лице: Фотоилустрация от Коуди Бел.
Гръб на предната корица: Фотография от
© StockFood/Talbott, Barbara. Задна корица,
вътрешна страна: снимка от Тифани
Майлоун Тонг.

44

44 Да живееш с истинско намерение

От Рандъл Л. Рид

Проучването на причините за вашите решения ще ви помогне да водите един по-обмислен и целенасочен живот.

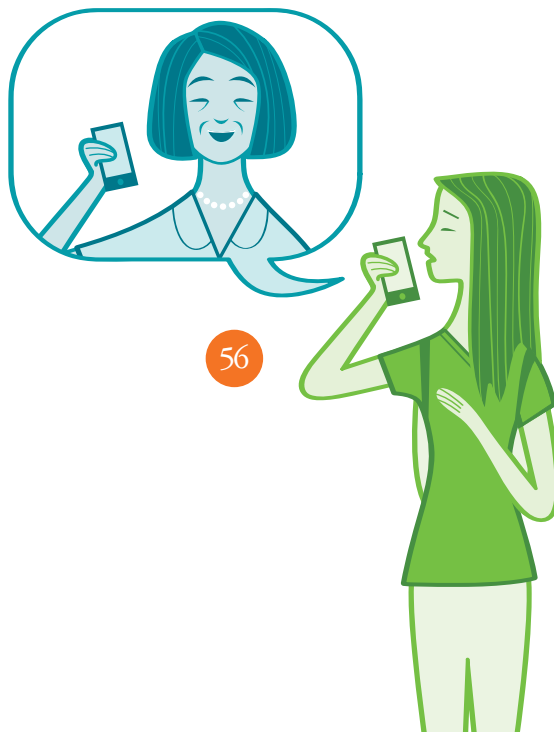
48 Вяра, служба и самун хляб

От Нисанка (Ниш) Муту Мудалиге

Исках да отида да преподавам с мисионерите; просто не знаех как да си позволя да стигна до там.

Вижте дали ще успеете да намерите Лиакхоната, скрита в този брой. Подсказка: Къде можете да намерите помощ, когато не знаете какво да направите?

50 Възстановяване от капана на порнографията

От старейшина Далин Х. Оукс
Пет принципа, които да ви помогнат да реагирате правилно на медиите със сексуално съдържание.

56 На правилното място в правилния момент

Понякога просто знаеш, че Господ е поставил теб или други там, където сте, поради някаква причина.

58 Плакат: Твоята книга на живота

59 Ред по ред: Битие 1:26–27

60 Моето търсене на истината

От Пенг Хуа

Докато бях малък, бях учен, че Бог не съществува, но трябваше да узная за себе си.

62 Удивителните млади мъже и млади жени в Писанията

От Джизела Гутие

64 Въпроси и отговори

Как мога да намеря мир в това, че мама умира – макар че съм постила и съм се молила тя да живее?

72

66 Печелившо решение

От Мариса Уидисън

Миранда най-сетне имаше възможността да играе в печеливш отбор. Но би ли могла да играе в неделя?

68 Ъгълче за въпроси

Какво най-много ви харесва в това да сте член на Църквата?

69 Нашата страница

70 Време за Писанията: Петър, Корнилий и ангелът

От Ерин Сандерсън

72 Да намериш помощ

От Кимбърли Райд

Тейт видя нещо, което не трябваше, но се боеше да каже на родителите си за това.

74 О, не! И сега какво?

Какво да направиш, когато видиш нещо, което знаеш, че е лошо?

75 Тиквите на Пол

Пол не мислеше, че някога ще порасне достатъчно, за да отиде на мсия като по-големия си брат.

79 Музика: Едно на милион

От Джен Пинбъроу и Майкъл Ф. Мууди

ОКТОМВРИ 2015 Г., ГОД. 22, БР. 3
ЛИАХОНА 12570 112

Международно списание на Църквата на Исус
Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухторф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън,
Далин О. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д.
Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук,
Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Джозеф У. Ситати

Съветници: Рандал К. Бенет, Крег А. Кардън,
Кристофъл Голдън, Лари Р. Лорънс, Джеймс Б. Мартино

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор подпомагане на семействата и членовете:

Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Ален Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Помощник публикации: Меган Вехоф

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А.
Едърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен
Портър Гон, Джил Хакин, Шарлът Ларкабал, Минди Ан Лийвит,
Майк Р. Морис, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки,
Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Пол Вандерберге,
Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Андрюс, Фей П. Андрус, Манди М. Бентли,
С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли,
Ерик П. Джонсен, Скотън Лофгрен, Скот М. Муи, Марк У.
Робинсън, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби,
Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъркър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет,
Кейти Дънкан, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби,
Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Кричънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.
lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за
разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на
liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.
org; или на адрес Liahona, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
„компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски,
холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, унгарски, испански, индонезийски,
италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски,
литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки,
полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски,
испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга,
украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според
езика).

© 2015 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в Лиахона могат да бъдат
размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или
в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат
размножавани, ако това изрично е забранено в бележката
до произведението. Въпросите относно авторските права
следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

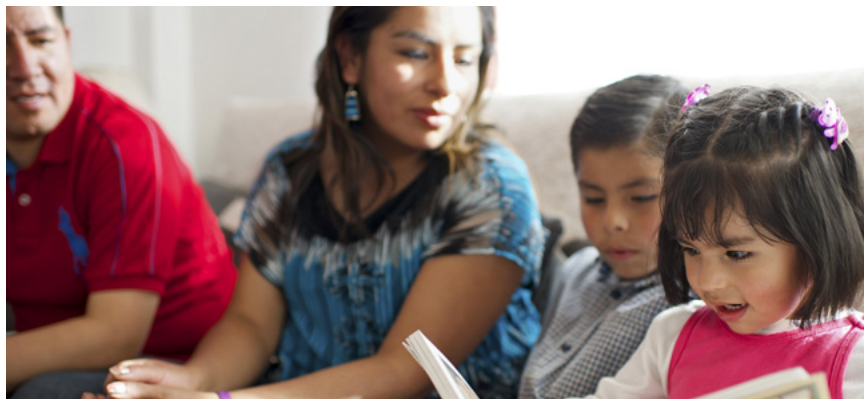
October 2015 Vol. 22 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)
Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April,
May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Идеи за семейни домашни вечери

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за
семейна домашна вечер. Следват два примера.

„Отпразнуване на семейната до- машна вечер“, с. 26:

Независимо дали
никога не пропускате седмица или това
е първият ви опит, планирайте да прове-
дете специална семейна домашна вечер
в чест на семейната домашна вечер!
Може да прочетете статията, за да видите
как семейства по целия свят се радват на
прекарването на време заедно, докато
учат за Евангелието. Може да обсъдите
как ще постигнете целта си да провеж-
дате семейна домашна вечер. Как бихте
могли да я адаптирате, за да се съобрази-
те с нуждите на семейството си? Може да
решите като семейство да направите тази
100-годишна традиция приоритет в дома
ви, независимо от вашата ситуацията.

„Да намериш помощ“, с. 72:

Може да
обсъдите статията заедно като семейство
и после да обсъдите следните въпроси:
(1) С какъв вид изображения или пре-
давания може да имат контакт децата?
(2) Кое от тези неща не е добре да се
гледа или да се набляга на него? (3) Как-
во би направил всеки човек в ситуация,
в която види или чуе нещо, което знае,
че не е трябвало? Обсъдете стратегиите
от „О не! Ами сега?“ на с. 74, ако се
нуждаете от идеи (как да излезете от
ситуацията, да говорите с родителите,
да вършите служба и т.н.)

НА ВАШИЯ ЕЗИК

Лиахона и други материали на Църквата са на разположение на много езици на
languages.lds.org. Посетете **Facebook.com/liahona.magazine**, за да намерите идеи
за семейна домашна вечер, помощ за неделния урок и съдържание, което можете да
споделите с приятели и близки (достъпна на английски, португалски и испански).

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите сочат първата страница на статията.

Брак, 32
Брой членове
на Църквата, 68
Вдъхновение, 40, 41,
42, 56
Господният ден, 66
Граматност, 18
Джозеф Смит, 10
История на Църквата, 10
Исус Христос, 7
Книгата на Мормон,
10, 44
Медии, 50, 72, 74

Милосърдие, 7
Мисионерска работа,
44, 48, 60, 70
Младехи, 22, 62
Молитва, 43, 64, 72
Новият завет, 70
Обръщане във вярата, 60
Писания, 18, 59, 62
Планът на спасение, 32
Порнография, 50, 72
Приоритети, 9
Пророци, 10, 80

Решения, 9, 44, 58, 66
Ръководене, 22
Свобода на избор, 32
Семейна домашна
вечер, 26
Служба, 8, 56
Смърт, 64
Старият завет, 59
Съвети, 18
Състрадание, 50
Усърдие, 4
Храмове, 69
Църковни призования, 8

От президент
Дитер Ф.
Ухтдорф

Втори съветник
в Първото
президентство

Стигнете до финала

С ВСЕ ОЩЕ ГОРЯЩА ФАКЛА

В древна Гърция бегачите участвали в едно щафетно бягане, наричано *лампадедромия*¹. В състезанието бегачите носели в ръка факла и я предавали на следващия бегач, докато последният член на отбора не прекосил финиша.

Наградата не се връчвала на отбора, който бягал най-бързо, а се връчвала на първия отбор, който прекосил финалната линия с все още горяща факла.

В това има важен урок, преподаван от древни и съвременни пророци: макар и да е важно да започнем състезанието, още по-важно е да го приключим с все още горящата ни факла.

Соломон започва с убеденост

Великият цар Соломон е пример за човек, който започва с убеденост. Докато е млад, той „възлюбил Господа, и ходеше в повеленията на баща си Давида“ (3 Царете 3:3). Бог е доволен от него и казва: „Искай какво да ти дам“ (3 Царете 3:5).

Вместо да иска богатства и дълъг живот, Соломон поисква „разумно сърдце, за да съди людете (Му), за да различава между добро и зло“ (3 Царете 3:9).

Това толкова възрадва Господа, че Той благославя Соломон не само с мъдрост, но и с извънмерно богатство и дълъг живот.

Въпреки че Соломон наистина е много мъдър и извършва много велики неща, той не завършва с убеждение. За съжаление, по-късно в живота си, „Соломон стори зло пред Господа, и не следваше свършено Господа“ (3 Царете 11:6).

Да завършим нашето състезание

Колко пъти сме започвали нещо и не сме го свършвали? Диети? Фитнес програми? Обещания да четем ежедневно Писанията? Решения да сме по-добри ученици на Исус Христос?

Колко често вземаме решения през януари и ги спазваме с голям ентузиазъм няколко дни, няколко седмици, или дори няколко месеца, докато се стигне до там, че през октомври пламъкът на ентузиазма ни е станал като изстинала пепел?

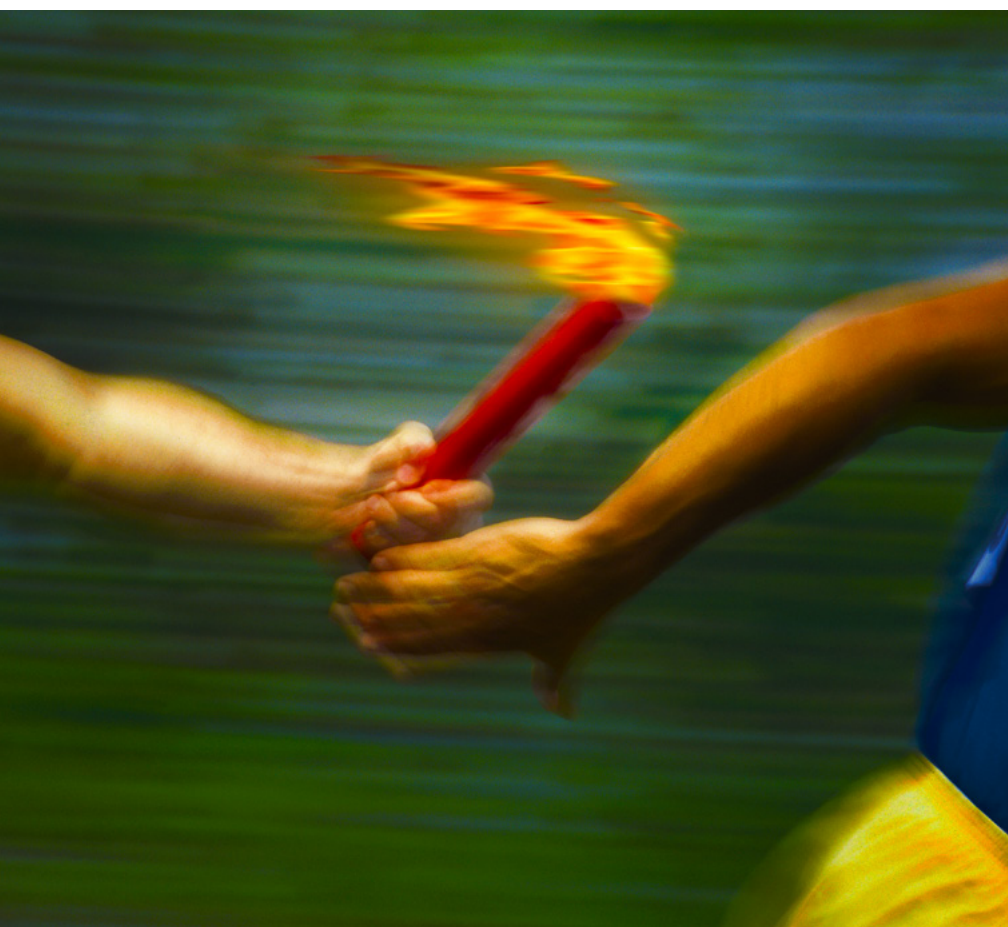
Един ден попаднах на една смешна снимка на куче, което лежи до лист хартия, което е разкъсало на парчета. На него пишеше: „Сертификат за обучение в послушание на кучета“.

Понякога и ние сме така.

Имаме добри намерения, започваме с убеденост, искаме да дадем най-доброто от себе си. Но накрая оставяме решенията си накъсани, отхвърлени и забравени.

Човешко е да се препънем, да се провалим и понякога да искаме да отпадне от състезанието. Но като ученици на Исус Христос, ние сме обещали не само да започнем състезанието, но и да го довършим, и то да го довършим, като факлата ни все още гори силно. Спасителят обещава на учениците Си: „Но който устои до края, ще бъде спасен“ (Матей 24:13).

Позволете ми да перифразирам обещаното от Спасителя в днешно време: Ако спазваме Неговите заповеди и финишираме с все още горящи факли, ще

с горящите ни силно факли.

Защото факелът не е свързан с нас или с това какво правим.

Той е свързан със Спасителя на света.

А това е Светлина, която никога не може да бъде затъмнена. Това е Светлина, която поглъща мрака, изцелява раните и гори силно дори наред най-дълбоката скръб и безмерен мрак.

Тя е Светлина, която надминава разбирането.

Дано всеки от нас приключи пътеката, по която сме тръгнали. А с помощта на нашия Спасител и Изкупител, Исус Христос, ще финализираме с радост и с все още горящи факли. ■

наследим вечен живот, който е най-великият от всички дарове Божии (вж. У. и З. 14:7; вж. също 2 Нефи 31:20).

Светлината, която никога не угасва

Понякога, след като сме се спънали, провалили или дори отказали, ние се обезсърчаваме и считаме, че светлината ни е угаснала и сме изгубили в състезанието. Но аз свидетелствам, че Светлината на Христос не може да бъде угасена. Тя гори и в най-мрачната нощ и ще запали отново сърцата ни, ако само обърнем сърцата си към Него (вж. 3 Царете 8:58).

Независимо колко често или колко ниско падаме, Светлината на Христос винаги гори силно. И дори и в най-дълбоката нощ, ако просто пристъпим към Него, Неговата светлина ще погълне сенките и ще запали отново душите ни.

Това състезание на ученичеството не е спринт, то е марафон. И не е особено важно колко бързо се движим. Всъщност, единственият начин да изгубим в това състезание, е накрая да се поддадем или откажем.

Дотолкова, доколкото продължаваме нагоре и напред към Спасителя, ние печелим състезанието

БЕЛЕЖКА

1. *Harpers Dictionary of Classical Antiquities* (1898 г.), „Lampadedromia“, www.perseus.tufts.edu/hopper. Павзаний описва един друг вид състезание с факли, в което факлоносците, вероятно по един от всяко племе, не предавали факлата си. Но също както при *лампадедромията*, победителят бил този, който пръв стигнал финала на състезанието с все още горяща факла.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Може да насърчите хората, които учите, да помислят в коя точка се намират от техните житейски „състезания“. Факлите им горят ли силно? Може да прочетете израза, който гласи, че Светлината на Христос е „светлина, която поглъща мрака, изцелява раните и гори силно дори наред най-дълбоката скръб и безмерен мрак“. После може да обсъдите с хората, които учите, как Светлината на Христос е повлияла на живота им в миналото и как влияе на живота им сега.

Зареди факлата си: 30-дневен тест

За младежите в Църквата с натоварено ежедневие може да е лесно да затънат в рутината, особено що се отнася до духовните неща. Четем Писанията си, молим се и почитаме Бог по същия начин почти всеки ден и после се чудим защо изглежда сме затънали в духовна пропаст.

Един от най-добрите начини да опазим факлата си да гори силно е да се погрижим да имаме смислени духовни преживявания. Но това е по-лесно на думи, отколкото на дела, затова ето едно предложение, което да ви помогне да продължите да напредвате духовно: помислете си за дейност, свързана с Евангелието, която никога не сте правили (или рядко правите) и си обещавайте да я вършите всеки ден в продължение на месец. Може да започнете от дребни неща, защото ще откриете, че е по-лесно да превърнете малките промени в трайни промени.

Извършването на неща, които ни измъкват от зоната ни на комфорт, може да изискват повече вяра и усилия от наша страна, но когато ги вършим, ние приканваме Светия Дух да бъде с нас и показваме по-голяма вяра в Небесния Отец и желание да се приближаваме към Него. Ето няколко идеи, с които да започнете:

- Поставете си за цел да казвате молитвите си сутрин и вечер. Опитайте се да се молите на глас.
- Събуждайте се 15 минути по-рано и четете Писанията преди да отидете на училище.
- Четете речи от изминали общи конференции.
- Публикувайте цитат от Книгата на Мормон в някоя социална медия.
- Слушайте химни или църковна музика, вместо обичайната за вас музика.

ДЕЦА

Направете факлата си да гори по-силно

Преди много време в Гърция съществувало състезание, в което бегачите държали запалени факли. Който успеел да пробяга цялото разстояние със все още горяща факла, бил победителят. Президент Ухтдорф казва, че животът ни

е като това състезание. Факлата, която държим е Светлината на Христа. Когато се опитваме да бъдем като Исус Христос, ние правим факлите си да горят по-силно.

Усмихвай се
или кажи здравей на
някой, който изглежда
самотен

Продължавай
да се сърдиш на
някого

Грижи се за
тялото си

Подигравай
се на брат си или
сестра си

Подчинявай
се на пророка

Откажи се,
когато допуснеш
грешка

Помогни
на някого

Оцветете кръгчетата с нещата, които може да прави това момче, за да бъде като Исус и да прави факлата си да гори по-силно.

С молитва изучавайте този материал и преценете какво да споделите. Как разбирането за божествените качества на Спасителя увеличава вашата вяра в Него и благославя сестрите, за които се грижите чрез обучение при посещение? За повече информация, отидете на reliefsociety.lds.org.

Божествените качества на Исус Христос: изпълнени с милосърдие и любов

Това е част от поредицата Послания за обучение при посещение, включващи божествените качества на Спасителя.

Ръководството към Писанията дава следното определение за милосърдието: „най-висшата, най-благородната, най-силната любов“ („Милосърдие“). То е чистата любов Христова. Като научаваме за Исус Христос и се стремим да бъдем като Него, ще започнем да чувстваме Неговата чиста любов в живота си и ще бъдем подтиквани да обичаме и служим на другите така, както би го правил Той. „Милосърдието е да имаме търпение към човек, който ни е разочаровал“, казва президент Томас С. Монсън. „То е да устоим на подтика да се обидим лесно. То е да приемаме слабостите и недостатъците. То е да приемаме хората такива, каквито са. То е да погледнем отвъд физическия външен вид и да видим качества, които не избледняват с

времето. То е да устоим на подтика да категоризираме другите“¹.

В Книгата на Мормон научаваме великата истина, че ние се „мол(им) на Отца с цялото си сърце, за да може да бъде(м) изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да стане(м) чедата Божи, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъкмо както Той е чист“ (Мороний 7:48).

Допълнителни Писания

Иоана 13:34–35; 1 Коринтяните 13:1–13; 1 Нефи 11:21–23; Етер 12:33–34

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Милосърдието никога не отпада“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 124.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* 2011 г., с. 119–120.
3. *Daughters in My Kingdom*, с. 87.

Вяра, семейство, взаимопомощ

От нашата история

„Една наскоро овдовяла сестра е благодарна за посещаващите учители, които са скърбяли с нея и са я утешавали. Тя пише: „Отчаяно се нуждаех от някой, към когото да се обърна, някой, който да ме изслушва. ... И те ме изслушваха. Те ме утешаваха. Те ридяха с мен. И ме прегръщаха ... (и) ми помогнаха да се измъкна от дълбокото отчаяние и депресия на онези първи месеци на самота“.

Една друга жена обобщава чувствата си, когато тя става получател на истинско милосърдие от една посещаваща учителка: „Знаех, че съм повече от просто бройка в списъка на хора, които тя трябва да посети. Знаех, че тя се интересува от мен“².

Подобно на тези сестри, много светии от последните дни по целия свят могат да свидетелстват за истинността на следното изявление на президент Бойд К. Пакър (1924–2015), от Кворума на дванадесетте апостоли: „Колко е утешително да се знае, че независимо къде може да отиде (едно семейство), едно църковно семейство ги очаква. От деня на пристигането им, той ще е част от кворум на свещеничеството, а тя ще е част от Обществото за взаимопомощ“³.

Обмислете следното

По какъв начин Христос е свършеният ни пример за любов и милосърдие?

ВЪРШЕХ ЛИ ДОСТАТЪЧНО?

От Брук Бартън

Един урок за изгубената овца ми помогна да разбера как най-добре да изпълнявам призованието си.

На 23 годишна възраст бях призована за президент на Обществото за взаимопомощ в района ни за семейни студенти. Помня колко неадекватна се чувствах, като същевременно имах желанието да дам най-доброто от себе си. Бях нетърпелива и развълнувана да служа, но се съмнявах в способността си да съм добър ръководител.

След няколко месеца като президент на Обществото за взаимопомощ, аз чувствах, че не правя достатъчно. Исках да мога да съм близка със сестрите и да знам личните им нужди, но чувствах, че не се справям с това.

Поговорих с епископа си и изразих притесненията си. Обясних как просто не можех да помогна на всички сестри, на които исках да помогна. Обясних, че ми се иска да можех да се разделя на пет, за да свърша работата по начина, по който мислех, че трябва да се свърши. Опитах се да опиша лекото и хумористично притесненията си, но очите ми бързо се напълниха със сълзи на разочарование. Той се усмихна и предложи един от най-добрите съвети като ръководител, които някога съм получавала.

„Знаеш ли историята за пастира, който като изгубил едно животно от стадото си, оставил „деветдесет и

деветте“, за да го намери?“ ме попита той (вж. Лука 15:4-7). Кимнах.

„В тази притча има толкова много мъдрост“, продължи той. „Пастирът знаел, че деветдесет и деветте ще са добре, ако ги остави, за да потърси едната изгубена овца“.

Тогава моят епископ ми даде следния съвет:

„Разбираш ли, деветдесет и деветте имат как да се гледат една друга, докато те няма. Те ще се окуражават една друга и ще се държат заедно много добре. Предлагам ти да се съсредоточиш над онези, които изглеждат изгубени. Всичко ще е наред с останалите“.

Почувствах силно свидетелство, че това, което той ми каза е истинно и че не трябва да се притеснявам наведнъж за цялото стадо. Целта ми е да намеря изгубените и да ги покана да се върнат в стадото. По този начин може да бъдат осъществени целите на Небесния Отец, а аз мога да бъда инструмент в ръцете Му.

Като се вслушах в съвета на епископа си, почувствах повече разбиране за това как Господ би искал да служа в царството Му. Получих и духовно удовлетворение, което ме укрепи в призованието ми, защото аз служех по начина, по който бе казал Спасителя. Чрез силата на Светия Дух, моят епископ ми бе дал един велик дар на разбиране и прозрение.

Свидетелствам, че като се молим и търсим вдъхновение чрез свещеническите си ръководители, те ще бъдат вдъхновени да ни покажат как да ръководим по праведен начин. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

ТИКВИ ИЛИ ПЪПЕШИ?

От Рейчъл Кокс

*Понякога няма грешен избор.
Просто има избор.*

Миналото лято баща ми беше много изненадан да види, че тиквените семки, които посади миналата година, решиха да покълнат това лято наред полето с пъпеша. Пъпешите се развиваха много добре, но тиквите също. Всъщност, толкова добре, че баща ми се изкуши да остави тиквите да продължат да растат. Но той знаеше, че тиквите ще задушат растежа на пъпешите.

Така че, трябваше да направи избор. Можеше или да изкорени тиквите, за да може пъпешите да имат по-голям шанс да се развият добре или да остави тиквите да растат и да наблюдава как те вероятно ще задушат пъпешовите растения, което от своя страна би довело до по-ниска реколта и при двата вида. Тикви или пъпеша? Този избор беше между две добри неща.

Като прецени и двете, баща ми реши да изкорени тиквените растения. Те не само че бяха покълнали късно, но и той искаше повече *планираните* пъпеша, отколкото неочакваните тикви.

Този случай ме подтикна да се замисля за изборите, които вземаме и по-специално при

взаимоотношенията ни с другите. Независимо дали става въпрос за нашето семейство, приятели, работодател или човека, с когото излизаме на срещи или сключим брак, когато изборът е между две добри неща, откриването на правилния или най-добрия избор понякога е трудно, особено ако искаме да избегнем вземането на погрешен избор. Страхът да не направим погрешния избор понякога ни парализира, а този страх може да ни попречи да продължим напред с вяра. Истината е, че понякога няма *грешен* избор. Просто има избор. В случая на баща ми, той взе решението си въз основа на това кое му беше *по-ценно*. Той не искаше да види как загиват тиквите, но знаеше, че ще съжалява за щетите, които щяха да нанесат по-късно на пъпешите.

В живота някои от изборите, пред които сме изправени, не са важни, като например какво да ядем за закуска. Какъв цвят рокля трябва да нося днес? Когато сме изправени пред избор между две добри неща, може да направим като баща ми и просто да се запитаем: „Кое ми е по-ценно?“ После трябва да вземем решение и да продължим напред с вяра, уповавайки се на Господ да ни коригира, ако евентуално сме сгрешили.

Но някои избори са *много* важни. Президент Томас С. Монсън веднъж каза: „Ние непрекъснато трябва да избираме. За да избираме мъдро, ние имаме нужда от смелост – смелостта да казваме „не“ и смелостта да казваме „да“. Решенията *наистина* определят нашата съдба“ („Трите принципа на избора“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 68). Когато сме изправени пред този вид избори, по-добре е да се запитаем: „Кое е по-ценно за *Господ*?“ Ако знаем отговора на този въпрос, трябва да съгласуваме ценностите си с Неговите и после да последваме този избор. Той винаги ще е правилният. ■
Авторката живее в щата Юта, САЩ.

ДЖОЗЕФ ГЛЕДАЧЪТ

*Този исторически документ пояснява
как Джозеф Смит изпълва ролята
си като гледач и превежда Книгата
на Мормон.*

От Ричард Е. Търли-мл., помощник църковен историк и архивар,
Робин С. Дженсен и Марк Ашърст-Макгий, Отдел по църковна история

На 6 април 1830 г., денят, в който Джозеф Смит организира Църквата на Христос (по-късно наречена Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни)¹, той прогласява словата на едно откровение пред събралите се хора. „Ето“, в него заявява гласът Божий, „трябва да има летопис, воден сред вас и в него ти (Джозеф Смит) ще бъдеш наречен гледач“ (У. и 3. 21:1).

Най-видимият знак за ролята на Джозеф Смит като гледач в новосформираната църква е Книгата на Мормон, която той многократно обяснява, че е преведена „чрез дарбата и силата Божия“². Мнозина от най-близките на Джозеф през годината преди организирането на Църквата са очевидци на процеса, чрез който се появява Книгата на Мормон, и имат известно разбиране за значението на думата *гледач*.

Значението на *гледач*

Какво означава *гледач* за младия пророк и неговите съвременници? Джозеф израства в семейство, което чете Библията, която многократно споменава гледачи. В 1 Царете, например, авторът обяснява: „В старо време в Израиля, когато някой отиваше да се допита до Бога, думаше така: Елате да идем при гледача; защото оня, който се нарича пророк, се наричаше по-напред гледач“ (1 Царете 9:9).

Библията споменава и хора, които получават духовни проявления посредством физически предмети като например жезли³, медна змия на върха на прът (която става широко разпространен символ на лекарската професия)⁴, ефод (част от свещеническото облекло, което включва два скъпоценни камъка)⁵, и Урима и Тумима⁶.

Джозеф и съпругата му Ема Хейл Смит живеят в едноетажната част на тази къща по време на част от превеждането на Книгата на Мормон. Двуетажната постройка вдясно от къщата е добавена по-късно.

За хиляди членове, докато той е жив, и за милиони след смъртта му, Джозеф Смит е познат като пророк, гледач и откровител.

„Гледане“ и „гледачи“ са част от американската и семейната култура, в която израства Джозеф Смит. В резултат на езика на Библията и смесицата от англо-европейски култури, привнесени от емигрантите в Северна Америка, някои хора в началото на 19-ти век вярват, че е възможно надарени хора да „гледат“ или получават духовни проявления посредством материални предмети, като например гледачески камъни⁷.

Младият Джозеф Смит приема такива познати народни вярвания от времето му, включително идеята да се използват гледачески камъни за виждането на изгубени или скрити предмети. Тъй като в библейския текст е показано, че в древни времена Бог използва физически предмети, за да насочи вярата на хората или за да им говори духовно, Джозеф и други приемат същото за валидно и по тяхно време. Родителите на Джозеф, Джозеф Смит-ст. и Луси Мак Смит потвърждават потопяването на семейството им в тази култура и употребата им на физически предмети по този начин, а селяните от Палмира и Манчестър, щата Ню Йорк, където живеят семейство Смит, търсят Джозеф, за да им намира изгубени предмети, преди той да се премести в Пенсилвания в края на 1827 г.⁸

За хората без разбиране на това как хората от 19-ти век в района на Джозеф живеят според религията си, гледаческите камъни може да са непознати, а учените дълго са спорили за този период от живота му. Отчасти в резултат на Просветлението или Ерата на разума, период, в който се набляга на науката и видимия свят, вместо на духовните неща, мнозина по времето на Джозеф чувстват, че използването на физически предмети, като например камъни или жезли е суеверно или неуместно за религиозни цели.

По-късно, когато Джозеф разказва забележителната си история, той набляга на виденията си и други

духовни преживявания⁹. Същевременно, някои от бившите му съмишленици наблягат на неговото ранно ползване на гледачески камъни, за да унищожат репутацията му в един свят, който все повече отхвърля подобни практики. Джозеф и други ранни членове избират да не наблягат на влиянието на народната култура върху мисионерските си усилия, тъй като много от потенциалните нови членове претърпяват трансформация по отношение на това как разбират религията в Ерата на разума. В това, което става канонизирани откровения, Джозеф продължава да учи, че гледаческите камъни и други гледачески средства, а също и способността да се работи с тях, са важни и свещени дарове от Бог¹⁰.

Инструменти, използвани за превода на Книгата на Мормон

Гледачески камъни се споменават и в исторически разкази, описващи Джозеф Смит и превода на Книгата на Мормон. Официалната история на Джозеф, започната през 1838 г., описва посещението на един ангел, на име Мороний, който му казва за златни плочи, заровени в един близък хълм. Джозеф разказва, че докато говори с ангела, в ума му „се разкри видение“, толкова ясно, че той „(успява) веднага да го позна(е)“, когато по-късно го вижда лично (Джозеф Смит—История 1:42).

В историята, която Джозеф започва да пише през 1838 г., Мороний го предупреждава, че „Сатана щял да се опита ме изкуши (като следствие от крайната бедност на бащиното ми семейство) да взема плочите с цел да забогатея“. Това ангелът го забранява, припомня си Джозеф, казвайки, че ако има „нещо друго предвид“, освен да изгражда Божието царство, той „не би могъл да ги получи(и)“ (Джозеф Смит—История 1:46). В по-ранната си история от 1832 г. Джозеф обяснява: „Аз ... търсих плочите, за да стана богат и не спазих заповедта

да съм насочил взор само в Славата Божия¹¹. В резултат на това, той е задължен да се връща на хълма ежегодно в продължение на четири години, докато накрая е подготвен да получи плочите (вж. Джозеф Смит—История 1:53-54).

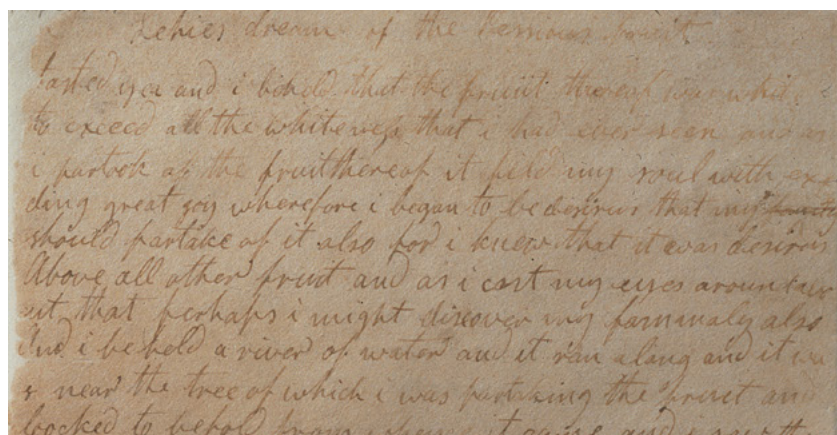
Джозеф разказва, че когато накрая получава плочите от Мороний през 1827 г., той получава и два камъка, които да се използват при превеждането им. Той и близки познати оставят разкази за тези камъни, описвайки ги като бели или прозрачни на вид, поставени в сребърни дъги или рамки, подобно на съвременните очила и свързани към един голям нагръдник¹². Според описанието, това гледаческо средство трябва да е било обемисто. Майката на Джозеф Смит казва, че той отделил камъните от нагръдника, за да му е по-удобно да ги използва¹³.

Текстът на Книгата на Мормон нарича тези камъни „тълкуватели“ и обяснява, че те „бяха подготвени от началото и бяха предавани от поколение на поколение за тълкуване на езици“, бидейки „съхранявани и запазени от ръката Господна“ (Мосия 28:14–15, 20).

Книгата също разказва как Господ дава „два камъка“ на братя на Яред, с обещанието, че те ще помогнат на бъдещите поколения да възстановят словата му. „Напиши тези неща и ги запечатай“, му казва Господ, „и аз ще ги покажа в определеното от Мен време на чедата човешки“. Господ обяснява, че тези камъни „ще увеличат в очите на човеците нещата, които ти ще напишеш“ (Етер 3:24, 27).

Когато през средата на 1829 г. Джозеф Смит приключва диктуването на писари на превода му на Книгата на Мормон, значението на *гледач* е допълнително разяснено в текста. Книгата на Мормон съдържа едно пророчество, приписвано на Джозеф от Египет, който заявява, че

един от неговите потомци – явно Джозеф Смит – ще бъде „отбран гледач“, който ще доведе и други потомци „до знанието за заветите“, които Бог е сключил с техните предци (2 Нефи 3:6, 7).

ПРЕДОСТАВЯНО ОТ БИБЛИОТЕКАТА ПО ЦЪРКОВНА ИСТОРИЯ; ФОТОГРАФИЯТА Е ПОДОБРЕНА С ЦЕЛ ЯСНОТА

В друга част от Книгата на Мормон Алма-младши дава тълкувателите на сина си Еламан. „Запази тези тълкуватели“, го съветва Алма, говорейки за двата камъка в сребърни дъги. Но Алма цитира и едно пророчество, което изглежда говори за един камък: „И Господ каза: Ще приготвя на моя служител Газалем камък, който ще излъчва светлина в тъмнината“ (Алма 37:21, 23).

Забележителното е, че макар и да е дадено в контекста на „тълкуватели“ (мн. ч.), това пророчество говори за предаването на един бъдещ служител „камък“ (ед. ч.), който ще излъчва светлина в тъмнината¹⁴. Ранните светии от последните дни вярват, служителят, за когото се пророкува тук, е Джозеф Смит.¹⁵

Всъщност, историческите факти показват, че освен двата гледачески камъка, известни като „тълкуватели“, Джозеф Смит използва и поне още един гледачески камък за превода на Книгата на Мормон,

Детайл от страница на оригиналния ръкопис на Книгата на Мормон, съдържаща заминаването на семейството на Лехий от Ерусалим в 1 Нефи 2. Джозеф Смит диктува Книгата на Мормон на няколко писаря, включително Олвър Каъдъри, който записва тези редове.

АНГЕЛЪТ МОРОНИ ПРЕДАВА ПЛОЧИТЕ НА ДЖОЗЕФ СМИТ ОТ Ч. Ч. А. КРИСЧЪНСЪН

Членове на Църквата през цялата ѝ история са се стремили да разберат ранната история на Джозеф Смит и намирането и превода му на златните плочи. Тази картина от художника Ч. Ч. А. Крисчънсън през 1886 г. изобразява как Джозеф Смит получава плочите от ангела Мороний.

често поставяйки го в шапка, за да блокира светлината. Според съвременници на Джозеф, той прави това, за да вижда по-добре думите на камъка¹⁶.

От 1833 г. Джозеф Смит и неговите съмишленици започват да използват библейския термин „Урим и Тумим“, когато говорят за камъни, използвани за получаване на божествени откровения, включително нефитските тълкуватели и единичния гледачески камък¹⁷. Тази неточна терминология усложнява опитите да се презъздаде точния метод, по който Джозеф Смит превежда Книгата на Мормон. Освен да използва тълкувателите, според Мартин Харис, Джозеф за удобство използва и един от гледаческите си камъни за превода на Книгата на Мормон. Други източници потвърждават факта, че Джозеф сменя преводаческите инструменти¹⁸.

След публикуването на Книгата на Мормон

След публикуването на Книгата на Мормон през март 1830 г. Джозеф Смит и неговите чиновници започват работа по това, което днес наричаме Преводът на Джозеф Смит на Библията, една пророческа редакция на версията на Крал Джеймс¹⁹. По думите на Джозеф, използването на нефитските тълкуватели за този преводачески проект не е възможно, защото той вече не разполага с тях.

Историята на Джозеф обяснява, че „чрез мъдростта Божия (плочите и преводачите) останаха в безопасност в ръцете ми, докато не изгълних чрез тях това, което се изискваше от мене. И когато, според както беше

уговорено, пратеникът ги поиска, аз му ги предадох и той ги има в свое владение до ден днешен“ (Джозеф Смит—История 1:60).

Както обяснява президент Бригъм Йънг (1801–1877): „Джозеф върна У(рима) и Т(умима) с плочите, когато приключи превода“²⁰.

Джозеф има и други гледачески камъни, но по думите на старейшина Орсън Прат (1811–1881), член на Кворума на дванадесетте апостоли и по-късно, църковен историк, Джозеф до този момент вече е съзрял в духовното си разбиране. На едно събрание на 28 юни 1874 г., на което присъстват президент Бригъм Йънг и много други висши ръководители, старейшина Прат казва на публиката си за това, че е „присъствал много пъти“, докато Джозеф Смит „превежда Новия завет“. Тъй като не виждал да се използват при превода преводачески инструменти, той се почудил защо Джозеф „не използва Урима и Тумима, както при превода на Книгата на Мормон“.

Докато старейшина Прат наблюдава как Пророкът превежда, „Джозеф, като че прочете мислите ми, погледна и обясни, че Господ му дал Урима Тумима, когато бил неопитен в Духа на вдъхновение. Но сега бил дотолкова напреднал, че разбирал как действа този Дух и не се нуждаел помощта на този инструмент“²¹.

Бригъм Йънг казва на друга публика мислите си относно получаването на гледачески камък. „Не мисля, че някога съм искал да имам такъв“, размишлява той²². Изявлението на Бригъм изразява неговото разбиране, че гледаческите камъни не са важни за това да си гледач.

На 25 октомври 1831 г. Джозеф Смит присъства на една конференция в Ориндж, щата Охайо. По време на конференцията, брат му Хайръм казва, че „мисли, че е най-добре информацията за появяването на Книгата на Мормон да бъде разказана от самия Джозеф пред присъстващите старейшини, за да може всички да знаят за себе си“. Според записките от събранието, Джозеф „казва, че не е предвидено да каже на целия свят подробностите по даването на Книгата на Мормон“ и „че не е важно той да разкаже тези неща“²³. Тъй като вече е съзрял в ролята си на гледач и е повярвал, че гледаческите камъни не са важни за получаването на откровение, вероятно той се бои, че хората може да наблегнат твърде много на това как се дава книгата и твърде малко на самата книга.

СНИМКА ОТ ОК. 1866 Г., С ЛЮБЕЗНОТО СЪДЕЙСТВИЕ НА БИБЛИОТЕКАТА ПО ЦЪРКОВНА ИСТОРИЯ

Финиъс Йънг, седящ наред братята Йънг и вляво от Бригъм Йънг, се сдобива от Оливър Каудъри с един гледачески камък, използван при превода на Книгата на Мормон и го дава на брат си Бригъм.

СНИМКА: УЕЛДЪН Ч. АНДЕРСЪН И РИЧАРД Е. ТЪРЛИ-МЛ.

Показаният тук камък дълго е бил свързан с Джозеф Смит и превода на Книгата на Мормон. Камъкът, който Джозеф Смит използва при превода на Книгата на Мормон често е споменаван като камък с шоколадов цвят и овална форма. Този камък преминава от Джозеф Смит в Оливър Каудъри и после в Църквата чрез Бригъм Йънг и други.

КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО С ГЛЕДАЧЕСКИЯ КАМЪК?

Според историята на Джозеф Смит, той връща Урима и Тумима, или нефитските „толкуватели“, на ангела. Но какво се случва с другия гледачески камък или камъни, които Джозеф използва при превода на Книгата на Мормон?

Дейвид Уитмър пише, че „след като приключва превода на Книгата на Мормон, рано през пролетта на 1830 г., преди 6 април, Джозеф даде камъка на Оливър Каудъри и ми каза, че вече е приключил работата си с него и че вече не използва камъка“¹.

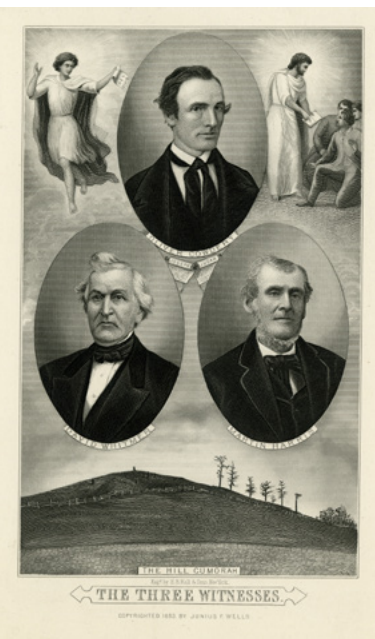
Оливър, който е извън Църквата в продължение на десетилетие, докато не се кръства повторно през 1848 г., планира да отиде на запад, за да бъде със светиите в Юта, но умира през 1850 г. в Ричмънд, щата Мисури, преди да започне пътуването². Финиъс Йънг, който помага за връщането на Оливър Каудъри в Църквата, получава гледаческия камък от вдовицата на Оливър, Елизабет Ан Уитмър Каудъри, която е сестра на Дейвид Уитмър. Финиъс от своя страна го дава на брат си Бригъм Йънг³.

„Имам първия гледачески камък на Джозеф, който получих от Оливър. Каудъри“, признава през 1853 г. президент Йънг. Имало и други. „Джозеф имаше 3, с които разполага Ема“, добавя той, „2 малки и 1 голям“⁴. Две години по-късно Бригъм Йънг казва на една група събрали се църковни ръководители: „Оливър ми изпрати първия гледачески камък на Джозеф, Оливър винаги го пазеше, докато не ми го изпрати“⁵.

След като Бригъм Йънг умира, една от съпругите му, Зина Д. Х. Йънг, която по-късно става третата обща президентка на Обществото за взаимопомощ, се сдобива с един гледачески камък с шоколадов цвят от неговия имот, който отговаря на описанията на камъка, който Джозеф използва, за да преведе Книгата на Мормон, и го дарява на Църквата⁶. От тогава, последвалите църковни ръководители признават, че Църквата разполага с гледаческия камък⁷.

БЕЛЕЖКИ

1. Дейвид Уитмър, *An Address to All Believers in Christ* (1887 г.), с. 32.
2. За повече информация относно завръщането на Оливър Каудъри в Църквата преди смъртта му, вж. Scott F. Faulring, „The Return of Oliver Cowdery“, в John W. Welch и Larry E. Morris, редактори, *Oliver Cowdery: Scribe, Elder, Witness* (2006 г.), с. 321–362.
3. Вж. Minutes, 30 септ. 1855 г., Библиотека по църковна история, Солт Лейк Сити; „David Whitmer“, *The Historical Record*, окт. 1888 г., с. 623; Мария А. Каудъри Джонсън до Дейвид Уитмър, 24 ян. 1887 г., архиви на Библиотеката на Общността на Христос, Индепендънс, щата Мисури; и дневник на Франклин Д. Ричардс, 9 март 1882 г., Библиотека по църковна история.
4. Minutes, 17 апр. 1853 г., Библиотека по църковна история.
5. Minutes, 30 септ. 1855 г., Библиотека по църковна история.
6. Вж. Зина Йънг до Франклин Д. Ричардс, 31 юли 1896 г., в Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 31 юли 1896 г., с. 4, Библиотека по църковна история.
7. Вж. B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 6:230–231; Джозеф Фийлдинг Смит, *Doctrines of Salvation*, съст. Брус Р. Макконки, 3 тома (1954–1956 г.), 3:225; Брус Р. Макконки, *Mormon Doctrine*, 2-ро изд. (1966 г.), с. 818–819.

ПРЕДОСТАВено ОТ БИБЛИОТЕКАТА ПО ЦЪРКОВНА ИСТОРИЯ

През 1883 г., The Contributor, едно списание, публикувано от Църквата, показва кои са тримата очевидци на Книгата на Мормон. Светиите от последните дни от много време признават важната роля, която всеки от тези мъже изиграва при помагането на Джозеф Смит да преведе и публикува Книгата на Мормон.

Най-важното нещо, което Джозеф Смит отбелязва за превода на Книгата на Мормон е, че го прави „чрез дарбата и силата Божия“²⁴. Той учи църковните ръководители, че самата книга „е най-вярната от всички книги на земята, че тя е ключовият камък на религията ни“ и, като спазват нейните наставления, читателите ще се „приближа(т) по-близо до Бога, ... отколкото чрез която и да е друга книга“²⁵. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 115.
2. Предговор към Книгата на Мормон, ок. авг. 1829 г., в *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, том 1 на поредицата Документи на *The Joseph Smith Papers* (2013 г.), с. 93. Вж. също „Свидетелството на тримата очевидци“, *Книгата на Мормон*.
3. Вж. Изход 4:1–5, 17, 20–21; 7:8–21; 8:16–19; 9:22–26; 10:12–15; 14:15–18; 17:1–13; Числа 17:1–10; 20:7–11; Евреите 9:4.
4. Вж. Числа 21:7–9; Иоана 3:14–15.
5. Вж. Изход 28:12; 35:9, 27; 1 Царете 23:9–12; 30:7–8.
6. Вж. Изход 28:30; Левит 8:8; Числа 27:21; Второзаконие 33:8; 1 Царете 28:6; Ездра 2:63; Неемия 7:65.
7. За повече информация за тази религиозна култура през 19-ти век, вж. *Journals, Volume 1: 1832–1839*, том 1 на поредицата Дневници на *The Joseph Smith Papers* (2008 г.), с. xix; и *Revelations and Translations, том 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, том 3 на поредицата Откровения и преводи на *The Joseph Smith Papers* (2015 г.), с. xv–xvi; Далин Х. Оукс, „Recent Events Involving Church History and Forged Documents“, *Ensign*, окт. 1987 г., с. 68–69.
8. Вж. изявление на Джозеф Смит-ст., цитирано във Francis W. Kirkham, *A New Witness for Christ in America: The Book of Mormon*, том 2 (1959 г.), с. 366; вж. също Луси Мак Смит, „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845“, книга 3, с. 10, josephsmithpapers.org/paperSummarylucy-mack-smith-history-1844-1845. Мартин Харис си спомня как е изпитал способността на Джозеф, като го накарал да намери една игла в купа сено (вж. „Mormonism—No. II“, *Tiffany's Monthly*, юли 1859 г., с. 164).
9. Вж. например, Джозеф Смит—История в Скъпоценен бисер.
10. Вж. Учение и завети 130:10–11. Вж. също най-старото изписване на това, което е сега Учение и завети 8, насочено към Оливър Каудъри, когато той пожелава да помага на Джозеф Смит при превода на Книгата на Мормон (Revelation, апр. 1829–В, в *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, с. 44–47).
11. Джозеф Смит, „History, ca. Summer 1832“, в *Histories, Volume 1: 1832–1844*, том 1 на поредицата Истории от *The Joseph Smith Papers* (2012 г.), с. 14.
12. Вж. Джозеф Смит—История 1:35; Джозеф Смит, „Church History“, в *Histories, Volume 1: 1832–1844*, с. 495; Мартин Харис, в „Mormonism—No. II“, с. 165–166; „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845“, книга 5, с. 7–8, josephsmithpapers.org.
13. Вж. например, „Lucy Mack Smith, History, 1844–1845“, книга 5, josephsmithpapers.org.
14. Разбираемо е, че това разграничение озадачава коментаторите. Вж. например Брус Р. Макконки, *Mormon Doctrine*, 2-ро изд. (1966 г.), 307–308; Джозеф Фийлдинг Макконки и Робърт А. Милет, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 тома (1987–1992 г.), 3:278; и Матю Б. Браун, *All Things Restored: Confirming the Authenticity of LDS Beliefs* (2000 г.), с. 62.
15. Вж. Уилям У. Фелпс, Funeral Sermon of Joseph and Hyrum Smith, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити; Орсън Праг, „Explanation of Substituted Names in the Covenants“, *The Seer*, март 1854 г., с. 229; Уилям У. Фелпс, писмо до Бригъм Йънг, 10 апр. 1854 г., в Бригъм Йънг, Office Files, 1832–1878 г., Библиотека по църковна история, Солт Лейк Сити и *Revelations and Translations, Volume 2: Published Revelations*, том 2 на поредицата Откровения и преводи на *The Joseph Smith Papers* (2011 г.), с. 708–709.
16. За повече информация относно превода, вж. „Book of Mormon Translation“, намираща се на lds.org/topics/book-of-mormon-translation. Вж. също Ръсел М. Нелсън, „A Treasured Testament“, *Ensign*, юли 1993 г., с. 61–65; Нийл А. Максуел, „By the Gift and Power of God“, *Ensign*, ян. 1997 г., с. 36–41.
17. Уилфърд Уудръф, например, нарича един гледателски камък, който той вижда в Наву, Урим и Тумим (Дневник на Уилфърд Уудръф, 27 дек. 1841 г., Библиотека по църковна история). Вж. също *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, с. xix.
18. Вж. също *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, с. xviii–xix.
19. За кратко резюме на началото на това усилие, вж. *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, с. 150–152.
20. Minutes, 17 апр. 1853 г., Библиотека по църковна история.
21. „Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874“, *Millennial Star*, 11 авг. 1874 г., с. 498–499.
22. Minutes, 30 септ. 1855 г., Библиотека по църковна история.
23. Minutes, 25–26 окт. 1831 г., в *Documents, Volume 2: July 1831–January 1833*, том 2 на поредицата Документи от *The Joseph Smith Papers* (2013 г.), с. 84.
24. Предговор към Книгата на Мормон, ок. авг. 1829 г., в *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, с. 93. Вж. също „Свидетелството на тримата очевидци“, *Книгата на Мормон*.
25. Джозеф Смит, в дневник на Уилфърд Уудръф, 28 ноем. 1841 г., Библиотека по църковна история; или въведението към Книгата на Мормон.

ИЛЮСТРИРАНЕ НА ПРЕВОДАЧЕСКИЯ ПРОЦЕС

През годините художници са се опитвали да изобразят превода на Книгата на Мормон, представяйки участниците в много ситуации и пози с различни материални предмети. Всяка художествена интерпретация е въз основата на собствените виждания на художника, неговите проучвания и въображение, понякога спомогнати от приноса и насоката на други хора. Ето няколко сцени, създадени през годините.

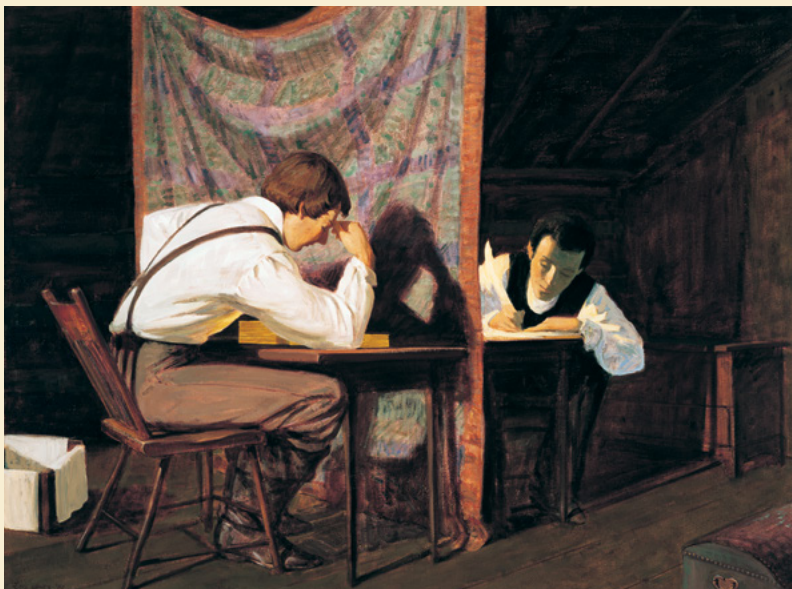
Художествено пресъздаване на това как Джозеф изучава плочите. Джозеф си спомня, че „преписва значителен брой“ йероглифи от плочите. След като превежда тези йероглифи „посредством Урима и Тумима“, Мартин Харис занася йероглифите на Чарлз Антън и други учени, за да потвърдят превода (Джозеф Смит—История 1:62–64).

Художествено пресъздаване на това как Джозеф Смит превежда, докато е сложил нагръдника с прикрепените преводачи или очила, по-късно наречени Урим и Тумим.

ДЖОЗЕФ СМИТ ПРЕВЕЖДА КНИГАТА НА МОРМОН, ОТ ДЕЛ ПАРСЪН

Художествено изображение на Джозеф Смит и Оливър Каудъри, работещи по превода на Книгата на Мормон. За разлика от изобразеното тук, Оливър Каудъри казва, че не вижда плочите, докато не приключва превода. Очевидци на процеса казват, че по време на превода плочите са закрити, например покрити с ленено платно.

ПРЕВЕЖДАНЕТО НА ПЛОЧИТЕ, ОТ ВЪЛДЖОНС, СЪС СЪДЕЙСТВОТО НА МУЗЕЙ ПО ЦРКОВНА ИСТОРИЯ

Художествено изображение на Джозеф Смит и един писар, превеждащи с одеяло между тях. Въпреки че в повечето описания на преводаческия процес не се споменава някакво покривало или завеса, явно е използвано такова в началото, за да може писарят да не вижда плочите, очилата или нагръдника. През по-нататъшната част от превода, може и да е използвана завеса, за да се предпазват преводача и писаря от други хора, любопитни да наблюдават превода.

Думи, КОИТО ДА ПРОМЕНЯТ СВЕТА НИ

От Норман Ч. Хил

Президент, Мисия Гана Акра Запад

*Един окръжен
съвет в Гана
демонстрира
как съвместно-
то съветване
и използване-
то на местни
ресурси може
да създаде въз-
можности за
личен растеж
и служба на
околните.*

Сестра Вида Осеи от Гана искаше да се научи да чете и пише на английски език. Беше пробвала няколко пъти обществени програми, но се бе обезкуражила и отказала след седмици. Тогава, една неделя, докато бе на църква във Втори клон, тя научи, че окръг Асаманкесе спонсорира програма за ограмотяване по английски език. Тя реши да се запише.

Скоро откри, че тази програма е различна. Щеше да може да я посещава с приятели от църквата. Писанията се използваха за учебни материали, така че щеше да изучава не само английски, но и Евангелието.

Два месеца след започването на курса, Вида каза за пръв път молитва в клас. Три месеца, след като започна, тя каза първата си реч на събрание за причастие, отчасти на Туи, един местен африкански език, и отчасти на английски. Четири месеца след началото, тя започна да записва в една опърпана тетрадка поръчките, разходите и цените за работата ѝ като самонаета шивачка. Тя правеше все по-малко грешки с клиентите, получаваше по-ниски цени от продавачите и печелеше повече пари от който и да е предишен месец.

„Много се срамувах да посещавам ограмотителен курс с непознати хора“, каза тя. „Но, когато в сградата за събрания започна да се провежда ограмотителен курс с членовете, които познавах, това ми даде куража да опитам пак. Сега мога да чета Писанията и да подобра бизнеса си, като чета и пиша на английски“.

В субсахарска Африка много хора, особено жените, не знаят как да четат и пишат. Неграмотността е толкова разпространена, че една стара африканска поговорка гласи: „Ако искаш да скриеш нещо, напиши го в книга“. Обаче за жените светии от последните дни като Вида грамотността нараства.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ТЕЙЛЪР КАЛЪРИ

Участници, близки и приятели празнуват на церемонии по завършване за спонсорираната от окръга ограмотителна програма.

Предизвикателства, които да се преодолеят

Ограничената инфраструктура и ограниченото държавно образование в повечето субсахарски страни означава ограничени възможности, особено за момичетата. Поради високата цена на образованието и ограничения статут на момичетата в обществото, за много хора четенето изглежда непостижимо умение. В Гана, например, макар че английският е официалният език, статистиката сочи, че по-малко от половината пълнолетни жени говорят английски. В провинцията на Гана две трети от пълнолетните жени са неграмотни.

„Повечето жени в градовете и селата ни не говорят английски“, казва Сет Опонг, президент на окръг Абомосу в Мисия Гана Акра Запад. „Туи, местният ни език, е говорим език от векове. Едва наскоро бе създадена азбука за Туи, така че пак много малко хора го четат“.

„Сестрите трябва да разчитат на другите – основно на съпрузите си, ако са омъжени, или на казаното от приятели, ако не са омъжени – за да разберат евангелските принципи и практиките на Църквата“, обяснява Джорджина Амоака, окръжен президент на Обществото за взаимопомощ. „Много от тях имат силното желание да служат, но не могат да четат ръководствата или списанията, така че възможностите им да участват в църквата са ограничени“.

Напътствие от съвета

Тъй като жените не говорят английски в домовете си или на пазара, участието в Църквата им предоставя основна мотивация да научат езика. Въпреки това, и отдавнашните и новите членове може да срещат противопоставяне в семействата си относно ограмотителните програми. Окръжният съвет обсъди този проблем и тогава президент Опонг говори на свещеничеството и на ръководителите на спомагателни организации във всеки клон за единен подход в целия окръг за ограмотяване. Макар и да се предоставя на всички жени в общността, програмата набляга на жените в Църквата. Вместо да се канят отделни хора, поканите се правят на групи – например президентствата на Обществото за

взаимопомощ и Неделното училище за деца посещават заедно, за да могат да се подкрепят една друга.

Въз основа на обсъжданията с клоновете, окръжното ръководство реши да проведе ограмотителни курсове във всеки клон в неделя, а също и два пъти през седмицата. След концентрирани шестмесечни усилия, щяха да се раздадат сертификати за завършване на всички, които са посещавали редовно и са изпълнили задължителната домашна работа.

Ресурси, адаптирани към нуждите

„Едно от предизвикателствата ни бе да намерим начин да преподаваме четене и писане на хора, които имат само говорим език“, обяснява старейшина Джим Далтън, възрастен мисионер, служещ в окръга. „Поради дългата традиция на Туи да е говорим, но не и писмен език, повечето хора го говорят, но не знаят как да пишат на него, така че трябваше да започнем с ученето как се пише“.

Рансфорд Даркуа от висшия съвет на окръг Абомосу работи с двама завърнали се мисионери, Франсис Анса и Сесилия Аманкуа, за да използва едно местно създадено ръководство. На участниците се показваха снимки и бяха молени да напишат какво виждат. Това им помогна да развият основни писмени умения, докато се учеха да мислят на английски. След като бяха създадени основни умения, можеше да се използват по-напреднали ресурси за учене.

Подготовка и иновация

Преди започването на програмата, специалисти по ограмотяването обучиха инструктори не само на методи на учене, но и на това как да преподават практична хигиена и умения за семеен живот. Но дори и най-доброто обучение не можеше да предвиди някои от възникналите предизвикателства след започването на курсовете: честото прекъсване на тока в района правеше вечерните занятия трудни за провеждане, слуховете, че размирни миньори от златните рудници скитат вечер по улиците, създаваха безпокойство, а понякога хората с ключове не можеха да дойдат навреме, за да отключат църковните сгради.

ВДЪХНОВЕНО РАЗЧИТАНЕ НА СОБСТВЕНИТЕ СИЛИ

„В църковната програма по благосъстоянието няма универсални отговори. Това е програма „помогни на себе си“, в която хората са отговорни да разчитат на собствените си сили. Нашите източници включват личната молитва, нашите собствени дадени от Бог таланти и способности, средствата, които имаме на разположение в собствените си семейства и чрез наши роднини, различни обществени източници и, разбира се, внимателната грижа на нашите свещенически кворуми и Обществото за взаимопомощ. ...

И накрая, във вашия район трябва да направите това, което Христовите ученици са правели във всяка диспенсация: да се посъветват заедно, да използват всички налични ресурси, да търсите вдъхновението от Светия Дух, да помолите Господ за потвърждение, след което да запретнете ръкави и да се захванете за работа“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, „Да се грижим по Господния начин“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с. 53-56.

Окръжният съвет отново обсъди какво трябва да се направи. В резултат на съвета им, групи участници започнаха да идват заедно на курса. Бяха им раздадени фенерчета, за да може безопасно да вървят по пътеките. Местните ръководители упълномощиха използването на генератори, за да се захранва вечер осветлението в църковните сгради. На надеждни членове, които живееха близо до сградите, бяха поверени ключове, за да могат да отварят навреме сградите.

Презентации при завършването

Шестдесет и един члена и проучвателя започнаха програмата. Четиридесет и три завършиха всички сесии и домашни. При завършването бяха поканени да направят кратки презентации.

„Преди започването на ограмотителната програма изобщо не можех да чета“, казва Сандра Обенг Амо от клон Санкубенасе. „Когато съпругът ми пътуваше по работа, никога не провеждах семейна домашна вечер. Преди няколко седмици, когато го нямаше, най-големият ми син ми помогна да прочета наръчника и аз изнесох на децата си урок на английски език. От тогава насам правя това всяка седмица, когато съпругът ми не е у дома“.

Проспър Гиекете, който въпреки ограничените умения по английски бе останал верен член на Втори клон в Абомосу, прочете свидетелство от три изречения, което бе написал сам. Той каза, че преди курса не можел да чете или пише, но сега може да помага на малките си деца с домашните им. „Благодарение на наученото“, казва той, „мога да съм по-добър баща“.

„Сега мога сам да чета Писанията“, казва Куаку Сасу от клон Куабенг. „Преди знаех, че Книгата на Мормон е истинна, макар

че не можех да я чета. Сега аз знам, че е истинна, *като* я чета. Свидетелството ми непрекъснато нараства“.

Членовете на президентството на Обществото за взаимопомощ на клон Асунафо казват, че са посветили всеки четвъртък на това да си говорят една с друга само на английски. „Това правеше някои разговори в този ден по-дълги, защото не можехме да се сетим за правилните думи, които да си кажем“, казва Евелин Агиейуаа, президентка на Обществото за взаимопомощ. „Скоро обаче започнахме да си превеждаме една за друга, намирайки правилните думи, които да кажем. Тъй като учехме заедно, никой от нас не се притесняваше или страхуваше да каже грешните думи. Просто си помагахме една на друга“.

Ползите изобилстват

Жените, които завършиха ограмотителната програма на окръг Абомосу, казват, че се чувстват по-добре относно себе си и че е по-вероятно да участват в църквата. Те имат по-голямо желание да приемат призования, да четат Писанията и да преподават на църква и вкъщи. Някои мъже също завършиха програмата. Повечето от тях са фермери и те казват, че сега по-добре могат да изчисляват разходите и продажбите на стоката им, да помагат на децата с домашните и да четат Писанията самостоятелно и със семействата си.

Насърчени от успеха в Абомосу, от съседния окръг Асаманкесе също стартираха собствена ограмотителна програма.

„Да можем да четем и пишем променя живота ни и живота на децата ни“, казва Гладис Асейду от клон Санкубенасе. „Думите променят нашия свят и ние благодарим на нашия Небесен Отец“. ■

Да научим младежите

КАК ДА РЪКОВОДЯТ ПО НАЧИНА НА СПАСИТЕЛЯ

Нашите младежи не са просто бъдещите ръководители. Те са днешни ръководители. Можем да им помогнем да ръководят като Спасителя.

Старейшина Дейвид А. Беднар говори на родителите и ръководителите на младежи за деликатния баланс, който трябва да намерим: „Поканете младите хора да действат. Трябва да сте там, но трябва да не им пречите. Трябва да предоставяте насока, без да поемате нещата във свои ръце“¹.

Родителите и ръководителите могат да помогнат на младите мъже и млади жени да научат принципи, които ще ги подготвят да ръководят в праведност и да изграждат царството Божие на земята.

Когато бях на 14 г., се срещнах с някои млади жени, които бяха отлични ръководители. По това време семейството ми се премести в другия край на Съединените щати и станахме членове на нов район. Не помня кой служеше в президентството на клас Мая, но ясно помня, че младите жени бяха изключително мили с мен. Те искрено прегръщаха едно уплашено и кльощаво ново момиче като отдавна изгубена приятелка и ме накараха да се чувствам приета. Идвайки от Делавеър, където бях единственото мормонско момиче в прогимназията и където единственото друго мормонско момиче, което познавах, живееше на час път с кола от дома ми, аз си мислех: „Това трябва да е рай!“

От Керъл Ф.
Макконки

Първа съветничка в общото президентство на Младите жени

За пръв път в живота си имах приятелски кръг, в който всички живеяха според стандартите в *За укрепването на младежите*, канеха ме да участвам в дейности и споделях с мен свидетелствата си за Евангелието. Техните примери за любяща доброта направиха повече за това да ме заstopят по това време към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, отколкото можеше да постигне която и да е реч и който и да е урок. В любовта и Христовата си светлина, те бяха посланието за Евангелието на Христос и те бяха тези, които да ме поведат и насочат в стадото Му.

Какво правеше новите ми приятелки чудесни ръководители?

Един млад мисионер определи ръководните умения по много прост начин. Той каза: „Трябва да бъдем на правилното място в правилното време, вършейки волята на Господ и помагайки на човека, който се нуждае от нашата помощ. Това е нещото, което ни прави ръководители“². Поради това кои са и поради Светлината на Христос, която свети в тях, верните млади мъже и млади жени из цялата Църква имат способността да *ръководят по начина на Спасителя* и да „помагат на хората да станат истински последователи на ... Исус Христос“³.

Като ръководители ние ръководим, насочваме и вървим до нашите млади мъже и млади жени. Но президентствата на класовете и на кворумите са тези, които са отговорни за ръководенето и насочването на работата в техните класове и кворуми, включително избирането на неделни уроци и планирането на седмичните дейности. Ръководителите на класовете и кворумите са призовани и отделени под ръководството на онези, които притежават свещенически ключове; затова те имат

властта да ръководят и укрепват останалите младежи. Те следват примера на Спасителя и се учат да служат подобно на Него и да действат като Него.

Ръководни възможности за младежи

Ръководенето започва вкъщи. „Изпълнението на нашия дълг към Бог като родители и ръководители започва с ръководенето чрез пример – постоянно и усърдно да живеем според принципите на Евангелието у дома“, учи старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли. „Това изисква всекидневна решителност и усърдие“⁴. Родителите преподават учението на Христос. Те помагат на младежите да си поставят и постигат цели. Личен напредък и Дълг към Бог помагат на младежите да укрепят свидетелствата си за Исус Христос, да бъдат подготвени да сключват и спазват свещени завети и да изпълняват божествените си роли и отговорности в семейството, дома и Църквата.

На църква ръководителите на Аароновото свещенство и Младите жени могат да помагат на младежите, служещи в президентствата на кворуми и класове да разберат свещените си задължения и да увеличават призованията си да подхранват и укрепват всички други членове на кворума и класа.

Като пълнолетни ръководители, ние подготвяме младежите да водят събранията на кворума и класа, а също и съвместните дейности на младите мъже и младите жени. Ние се срещаме с младежите в събрания на

президентството, когато те вземат решения за начини да служат на онези, на които им е трудно, да включват всички младежи в неделните уроци и да планират дейности, проекти за служба, лагери и младежки конференции.

Насърчаваме президентствата на младежите да помагат на всички членове на кворуми и класове да участват във всеки аспект на делото по спасението, включително мисионерска работа като членове, задържане на новите членове, активиране на неактивни членове, храмова и семейно историческа работа и преподаване на Евангелието⁵. Президентствата на младежите помагат на всички млади мъже и млади жени да научат радостта и благословията от службата в името на Спасителя и храненето на Неговите овце.

Най-важното в работата на ръководителя не е представянето в социалните мрежи, нито изпълнените с факти лекции. Работата на ръководителите е да помагат на младите мъже и младите жени да научат и прилагат принципи, които ще им помагат да ръководят по начина на Спасителя. Следват четири от тези принципи⁶.

Подгответе се духовно

Помогнете на младежите да разберат силата на личната им духовна подготовка. Учете ги да упражняват вяра в заветите, които сключват в обряда на причастието. Тяхното желание да поемат върху си името на Христос,

да Го помнят и да спазват Неговите заповеди, ги прави достойни за спътничеството на Светия Дух. Те не са сами в службата си, когато могат да получават, разпознават и действат съгласно подтиците на Светия Дух.

Те се подготвят духовно, като търсят напътствие в пламенна молитва и в търсенето на отговори в Писанията. Те се стремят да спазват заповедите, за да може Светият Дух да им говори в сърцата и умовете, за да може да чувстват кой се нуждае от помощта им и какво могат да направят. Те изпитват чистата любов Христова към всеки член на класа или кворума.

ПРАВИЛНОТО КОЛИЧЕСТВО НАПЪТСТВИЕ

Младежите се нуждаят от различни нива на подкрепа, докато се учат да ръководят. Някои могат да направят повече самостоятелно, а други се нуждаят от повече напътствие. Родителите могат да се съветват едни други, докато помагат на децата си да ръководят, а президентствата на Младите мъже и Младите жени може да се съветват с епископството, докато преценят колко напътствие да дадат на всеки младеж в района. Целта: да помогнем на всеки млад мъж и всяка млада жена да имат напредък спрямо настоящото им ниво.

Духовната подготовка дава на младежите увереността, че са Господни служители и че вършат Неговото дело (вж. У. и З. 64:29).

Участвайте в съвети

Учете младежите на основния ред и силата на откровение в съветите, когато участват в този божествено постановен процес, чрез който Господната Църква се ръководи и отделните лица и семейства биват благославяни⁷. Епископският младежки комитет и събранията на президентствата на класовете и на кворумите са съветите, в които младежите научават задълженията си и получават отговорности да служат на другите.

Членовете на съветите:

- Са единни със свещеническите ръководители, които са носители на свещенически ключове и следват техните наставления.
- Споделят мислите и идеите си в дух на праведност, святост, вяра, добродетел, търпение, милосърдие и братска доброта.
- Работят заедно, напътствани от Светия Дух, за да планират какво ще правят, за да помагат на нуждаещите се.

Служете на другите

Младежите ръководят по начина на Спасителя, когато служат с любов и доброта. Джозеф Смит учи: „Нищо не помага така добре да водим хората да изоставят греха, както да ги хванем за ръка и да бдим над тях

с деликатност. Когато хора проявяват и най-малката доброта и любов към мен, о, каква сила има това над ума ми“⁸.

Спасителят учи за изключителната ценност на всяка душа (вж. У. и З. 18:10-15). Помагайте на младежите да разберат величествената истина, че Исус Христос положи живота Си и отвори пътя, за да можем всички да дойдем при Него. В знак на благодарност за това което Той е направил, истинските служители на Господ помагат и служат с любяща доброта на всеки млад мъж и млада жена, за които Спасителят е жертвал всичко.

Преподавайте Евангелието на Исус Христос

Помагайте на младите мъже и младите жени да разпознават възможностите за преподаване на Евангелието и да разбират, че най-важното им преподаване ще е техният пример. Когато младежите живеят според словата на пророците и спазват стандартите в *За укрепването на младежите*, те ръководят по начина на Спасителя. Чрез почтеността на техните слова и действия, те показват какво означава да си истински ученик на Исус Христос. Те застават като Негови свидетели без лицемерие. После, когато дават свидетелство, помагат да се преподаде урок в неделя или споделят евангелските истини с приятелите си, те ще бъдат изпълнени с Духа, а думите им ще имат силата да обръщат във вярата.

Да ръководим по начина на Спасителя

Ръководенето по начина на Спасителя е свещена привилегия, която ще изисква от младежите да дадат най-доброто от себе си, докато служат на Господ вкъщи, в Църквата и в общността. Младите мъже и младите жени, които ръководят по начина на Спасителя, стават посланието на Евангелието на Христос, отговорът на нечия молитва, ангелите, които служат на нуждаещите се и светлината на Христос за света. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дейвид А. Беднар, „Youth and Family History“, lds.org/youth/family-history/leaders.
2. Писмо от внука на Керъл Ф. Макконки, 13 март 2015 г.
3. *Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), 3.1.
4. Робърт Д. Хейлз, „Нашият дълг към Бог: Мисията на родителите и ръководителите към подрастващото поколение“, *Лиахона*, май 2010 г., с. 95.
5. Вж. *Handbook 2*, 5.
6. Вж. *Handbook 2*, 3.2.
7. Вж. *Handbook 2*, 4.1.
8. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2008 г., с. 421, 458.

ОТПРАЗНУВАНЕ НА СЕМЕЙНАТА ДОМАШНА ВЕЧЕР

През 1915 г. пророци от последните дни ни съветват да отделяме по една вечер седмично за семействата ни. Първоначално тя е наречена „домашна вечер“ – време, когато да се изучава Евангелието и да се забавляваме, докато укрепваме земните и вечните ни връзки.

Сто години по-късно, семейната домашна вечер продължава да ни помага да изграждаме семейства, които да траят вечно. Пророците ни обещават, че чрез нея в сърцата ни ще има повече вяра и духовна сила, домовете ни ще бъдат защитавани, като в тях ще цари единство и мир.

Ние всички принадлежим на семейство тук на земята и сме част от семейството на Небесния ни Отец. Където и да сме по света и каквато и да е ситуацията ни в живота, можем да отпразнуваме и участваме в семейната домашна вечер. ■

***Вляво:** Семейство Моуа се премесили наскоро в Тайланд, където научили за Евангелието и били кръстени. За семейна домашна вечер те изучават Книгата на Мормон и на Хмонг (техния роден език) и на тай, езикът на новия им дом.*

***По-долу:** Чрез забавления и игри семейство Сантош от Португалия създават добри приятелства по време на семейната домашна вечер.*

Вдясно: В Демократична република Конго семейството означава повече от майка, баща и деца. Затова, когато брат Суекамено събере семейството си за домашна вечер, мнозина от селото се чувстват добре дошли да се присъединят.

По-горе: Сестра Геркан от Филипините използва песни от Неделното училище за деца и традиционна музика, за да учи децата си на радостта на Евангелието.

Горе: Семейство Андерсън, показани тук в кухнята им в техния дом в щата Джорджия, САЩ, обичат да правят курабийки. Понякога ги използват като част от урока или просто като почерпка.

По-горе: Брат и сестра Рейнолдс от щата Вашингтон, САЩ, търсят начини да преподават по опростен начин Евангелието, за да може малките им деца да учат и разбират.

Вдясно, от горе: Семейство Еспиноза от Боливия включват уважаваната си баба в семейната домашна вечер, като пеят и учат за Евангелието.

За семейство Джин от щата Джорджия, САЩ, семейната история е любима дейност за домашна вечер.

Те обичат да учат децата си на техния корейски език.

Семейство Лигъртууд от Австралия понякога ходят на разходки като част от семейната си домашна вечер, разглеждайки красиви части на града си.

Вж. с. 3 на всеки брой на Лиахона за идеи за семейна домашна вечер.

Споделете снимки или филмчета на вашата семейна домашна вечер, като използвате #FamilyNight.

Научете повече на facebook.com/liahona.
magazine (налична на английски, португалски и испански).

A Romantic-style landscape painting. In the foreground, a large, moss-covered tree trunk stands on the left, its branches reaching across the top of the frame. A dirt path leads from the bottom center towards the middle ground, where a shepherd with a red cloak stands with a flock of white sheep. The path is flanked by lush greenery and fallen tree stumps. In the background, a valley opens up, showing rolling hills, a small town, and distant mountains under a sky with soft, golden light from a setting or rising sun. The overall mood is peaceful and majestic.

*Като раз-
бираме и
послушно
следваме
Божия план,
ние се пред-
пазваме да се
отклоним от
пътя, който
води обрат-
но към на-
шия Небесен
Отец.*

Планът на спасение

СВЕЩЕНА СЪКРОВИЩНИЦА
С ПОЗНАНИЕ, КОЕТО ДА
НИ НАПЪТСТВА

От старейшина
Робърт Д. Хейлз

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

*Ключът към успеха в нашия доземен живот е бил
нашето подкрепяне на плана на Отца. То също
така е и ключът към успеха ни в земния живот.*

Често съм се замислял за безнадеждността на Божиите чеда, скитащи се из мрачния и печален свят, незнаещи кои са, откъде са дошли, защо са тук на земята или къде ще отидат след смъртния си живот.

Ние няма нужда да се скитаме. Бог е разкрил вечни истини, за да отговори на тези въпроси. Те се намират във великия Му план за Неговите чеда. В Писанията този план е известен като „плана на изкупление“¹, „плана на щастие“², и „плана на спасение“³.

Като разбираме и послушно следваме Божия план, ние се предпазваме да се отклоним от пътя, който води обратно към нашия Небесен Отец⁴. Тогава и само тогава можем да водим вида живот, който води Той, който е „вечен живот, ... най-великият от всички Божии дарове“⁵.

Дарът на вечен живот си струва всички усилия да изучаваме, научим и прилагаме плана на спасение. Цялото човечество ще бъде възкресено и ще получи благословията на безсмъртието. Но да постигнем вечен живот – животът, който води Бог⁶ – си струва да живеем според плана на спасение с цялото си сърце, ум, мощ и сила.

Разбиране на плана на спасение

Колко усиляващо е да знаеш плана! Планът на спасение е една от най-великите съкровищници на познание, някога давани на човечеството, защото обяснява вечната цел на живота. Без него, ние наистина се скитаме в мрака. Ето защо моделът на Бог е да дава запознати на Неговите чедо „след като им откри плана на изкуплението“⁷.

Желая да помогна на всеки от нас да се възползва от тази съкровищница на познание – по-добре да разбираме плана на спасение и да прилагаме това разбиране в ежедневието си.

Свобода на избор

Тъй като свободата на избор е важна за този план, нека започнем от нея. Нашият Отец ни е дал способността да действаме или отказваме да действаме⁸ според вечните истини – истините, които правят Бог това, което Той е, и небесата такива, каквито са⁹. Ако използваме нашата свобода на избор, за да приемем и живеем според тези истини, ние получаваме вечна радост. И обратното, ако използваме свободата си на избор, за да отхвърлим Божиите закони, ние изпитваме страдание и скръб¹⁰.

Свободата на избор предоставя подходящ фон за трите глави от плана на спасение: доземния живот, земния живот и живота след смъртта.

Доземен живот

Както се казва в „Семейството: Прокламация към света“, всеки от нас е „възлюбен духовен син или дъщеря на небесни родители“ с „божествено естество и съдба“¹¹. На един доземен съвет Небесният Отец ни е обяснил Неговия план за изкупление¹². Планът е основан на учение, закон и принципи, които винаги са съществували¹³. Научили сме, че ако приемем и следваме плана, ще бъдем задължени доброволно да напуснем присъствието на Отца и да бъдем изпитани да покажем дали ще изберем да живеем според Неговите закони и заповеди¹⁴. Ние сме се радвали от тази възможност¹⁵ и с благодарност сме подкрепили плана, защото той ни

предоставя начин да станем подобни на Небесния ни Отец и да наследим вечен живот.

Но планът не е без риск: ако в смъртния живот изберем да не живеем според Божиите вечни закони, ние ще получим нещо по-малко от вечен живот¹⁶. Отец е знаел, че ще се спъваме и ще грешим, докато се учим чрез опит в смъртността, затова ни е предоставил Спасител, който да изкупи от греха всички, които се покаят и да изцели духовните и емоционалните рани на онези, които се подчинят¹⁷.

Исус Христос е възлюбеният, избран и предопределен Син на Отца от самото начало¹⁸. Той е подкрепил

плана на Отца и е предложил да ни бъде Спасител, казвайки: „Ето ме, изпрати мен“¹⁹. Така, Исус е избран от Отца да бъде Единственият, който да живее безгрешен живот в смъртността, да извърши единение за греховете и страданията ни и да бъде възкресен, за да разчупи оковите на смъртта.

Луцифер, който е станал известен като Сатана, също е живял в доземното съществуване²⁰. Поради егоистични причини, той е отхвърлил плана, опитал се е да унищожи свободата на избор на човека и се е разбунтувал против Отца²¹. В последствие, Сатана и онези, които са го последвали, никога няма да имат

тяло. Те са изгубили своята възможност да участват в плана на Отца и са изгубили божествената си съдба²². Днес те продължават да водят тяхната война на бунтуване против Бог и да се опитват да настройват умовете и сърцата на човечеството срещу Него²³.

Тази земя е подготвена и създадена за онези, които приемат плана на Отца²⁴. Тук ние получаваме тяло, създадено по Божий образ и подобие. Тук ние сме изпитвани и доказвани. Тук ние получаваме опита, необходим, за да наследим вечен живот²⁵.

Земен живот

Бог създаде Адам и Ева и ги свърза като съпруг и съпруга, постави ги в Едемската градина и им заповяда да имат деца²⁶. Използвайки свободата си на избор, Адам и Ева заедно отпаднаха от присъствието Божие и станаха

Исус Христос бе възлюбеният, избран и предопределен Син на Отца от самото начало.

смъртни същества²⁷. Това изпълни плана на Отец, като направи възможно за тях да имат деца, нещо, което те не можеха да направят в Едемската градина²⁸. Съгласно вечния закон, божествената сила на възпроизвеждането трябва да се използва в границите, постановени от Небесния ни Отец. Спазването на този закон предоставя възможност за вечна радост. Всяка употреба на тази свещена сила извън Божиите граници, в крайна сметка ще доведе до нещастие²⁹.

Сатана, който желае всички да „бъдат окаяни като него“³⁰, се опитва да ни отклони от възможностите, предоставени чрез плана на Отца. Защо Небесният Отец позволява на Сатана да ни изкушава? Защото Той знае, че противопоставянето е необходимо за нашия растеж и изпитване в смъртността³¹. Противопоставянето ни дава безценната възможност да се обърнем към Бог и да разчитаме на Него. Тъй като доброто и злото са непрекъснато пред нас, ние можем ясно да изразим желанията на

сърцата си, като приемем едното и отхвърлим другото³². Противопоставянето може да бъде намерено в изкушенията на Сатана, но също така и в собствените ни слабости, в смъртните слабости, които са вродени за хората³³.

За да ни помогне да избираме разумно, Бог е разкрил Своя план на изкупление и ни е предоставил заповеди³⁴, Светлината на Христос³⁵, и спътничеството на Светия Дух³⁶. Но дори и с тези дарове, всеки от нас в този паднал свят извършва грехове и така ние всички сме неспособни да влезем в присъствието Божие поради собствените си заслуги³⁷. Поради тази причина Неговият милостив план предоставя Спасител.

Исус Христос дойде на земята като Единородният Син Божий и изпълни съвършено възложената Му мисия, като се подчини във всичко на волята на Отца³⁸. Според милостивия план на Отца, резултатите от Падението се поправят посредством Възкресението на Спасителя³⁹,

Използвайки свободата си на избор, Адам и Ева заедно отпаднаха от присъствието Божие и станаха смъртни същества. Това изпълни плана на Отец, като направи възможно за тях да имат деца.

Самата същност на вечния живот включва вечния брак между мъж и жена, който е основна част от това да станем подобни на небесните ни родители.

последствията от греха може да бъдат преодоляни, а слабостите може да се превърнат в силни страни, ако се възползваме от Единението на Исус Христос⁴⁰.

Можем да заслужим вечен живот само посредством спазване на заповедите. Това изисква да имаме вяра в Господ Исус Христос, да се покаем, да бъдем кръстени, да получим дара на Светия Дух и да издържим до края при следването на примера на Спасителя⁴¹. На практика, ние трябва да получим всички важни свещенически обреди и да издържим до края при спазването на свързаните с тях завети.

Живот след смъртта

След като умрем, някой ден ще застанем пред Спасителя, за да бъдем съдени⁴². Тъй като Бог е милостив, онези, които упражняват вярата си в Христос за покаяние, ще бъдат опростени и ще наследят всичко, което има Отец, включително вечен живот⁴³. Тъй като Бог е справедлив, всеки човек, който не се покае, няма да получи дара

на вечния живот⁴⁴. Всеки човек ще бъде възнаграден според своите вяра, покаяние, мисли, желания и дела⁴⁵.

Прилагане на плана на спасение в ежедневието ни

След като разберем величествената панорама на плана и видим себе си в него, ние придобиваме нещо безценно, изключително важно: вечна перспектива. Вечната перспектива ни дава знание при ежедневните ни решения и действия. Тя укрепва умовете и душите ни. Когато убедителните, но вечно грешни мнения се вихрят около нас, ние оставаме непоклитими и стабилни.

Както учи старейшина Нийл А. Максуел (1926-2004) от Кворума на дванадесетте апостоли: „Без разбиране на плана на спасение, включително нашето доземно съществуване и съда и възкресението, да се опитваме да разберем този живот сам по себе си, ще е като да гледаме само

второто действие на пиеса с три действия⁴⁶. Ние трябва да разбираме първото действие (доземния живот), за да знаем как да вземаме най-добри решения във второто действие (смъртния живот), което ще определи какво ще се случи с нас в третото действие (живота след смъртта).

С други думи, разбирането на плана на спасение, съчетано с искрена молитва, променя начина, по който виждаме живота, всички около нас и самите себе си. Разбирането на плана проявява духовното ни виждане и ни позволява да видим нещата такива, каквито са⁴⁷.

Също както Урима и Тумима са помогнали на Пророка Джозеф Смит да получава откровение и напътствие⁴⁸, така и знанието за плана ни показва как да действаме „според ученията и принципите, засягащи бъдещето, според способността да разграничава(ме) доброто от зло“, която Господ ни е дал⁴⁹. Така нашата вяра ще бъде укрепена и ние ще знаем как да начертаяме пътя си в живота и да вземаме решения, съгласно вечната истина.

Ето няколко примера, които са особено важни в днешно време.

Целта на брака в Божия план

Бракът и семейството са под атака, защото Сатана знае, че те са важни за придобиването на вечен живот – също толкова важни, както и Сътворението, Падението и Единението и Възкресението на Исус Христос⁵⁰. След като не е успял да унищожи тези основи на плана, Сатана се опитва да разруши нашето разбиране и практикуване на брак и семейство.

С плана на Небесния Отец като отправна точка, целта на брака става ясна. Заповедта да се напуснат баща и майка, да се привързваме един към друг в брака⁵¹, и да се умножаваме и изпълним земята⁵² правят този план възможен. Посредством брак ние довеждаме Неговите духовни деца в този свят и ставаме партньори с Него при помагането на Неговите чеда да участват в Неговия план⁵³.

Планът на Отца ни предоставя начина да наследим вечен живот, живота на небесните ни родители. В плана „нито е жената без мъжа, нито мъжът без жената,

в Господа“⁵⁴. Самата същност на вечния живот включва вечния брак между мъж и жена, който е основна част от това да станем подобни на небесните ни родители⁵⁵.

Брак между един мъж и една жена

В брака ние се допълваме един друг, по начин, по който само мъж и жена с техните уникални и важни различия може да го направят. Вървейки през смъртността като съпруг и съпруга, ние израстваме заедно, приближавайки се до Спасителя, като се подчиняваме, правим жертви, за да вършим Божията воля и изграждаме заедно Неговото царство. Знаейки, че вечният брак

е заповед от Бог и че Той подготвя начин за Своите чеда да изпълнят всичко, което Той заповяда⁵⁶, ние знаем, че нашите бракове ще успяват, докато сме единни в спазването на заветите, които сме сключили.

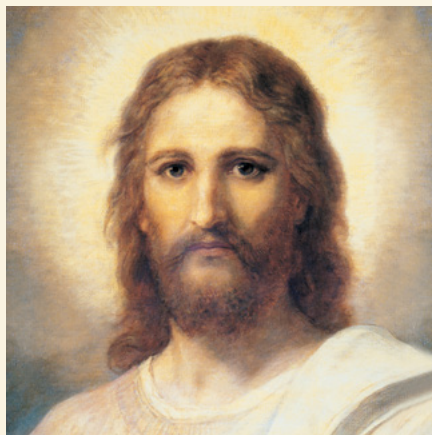
Посредством обредите на свещеничеството и избирането да спазваме свързаните с тях завети, ние получаваме силата на божествеността, докато се справяме с предизвикателствата на смъртността⁵⁷. Храмовите обреди ни надаряват със сила свише и ни позволяват да се завърнем в присъствието на нашия Небесен Отец⁵⁸. Обрядът на запечатването позволява на съпруг и съпруга да израстват заедно чрез

Божията сила и да бъдат едно с Господ⁵⁹. Никой заместител на този вид брак няма да изпълни свещените цели за нас или за поколенията Негови чеда, които следват⁶⁰.

Привличания и желания

Всеки от нас идва в този паднал свят със слабост или предизвикателство, вродено в човешкото състояние⁶¹. Разбирането на Божия план ни позволява да видим всички човешки слабости – включително привличанията и желанията, несъвместими с Неговия план – като временни⁶². Знанието, че сме живели преди този живот като възлюбени синове и дъщери на небесни родители, ни позволява да вземем личната си същност от божествения си произход. Нашият статут на син или дъщеря на Бог – а не слабостите и склонностите ни – това е истинският източник на нашата идентичност⁶³.

Имайки тази перспектива, ние по-добре можем да

Според милостивия план на Отца, резултатите от Падението са поправени посредством Възкресението на Спасителя.

Като прилагаме ежедневно знанието си за плана на Отца, нашият живот ще придобие по-дълбоко значение.

чакаме смирено и търпеливо Господа⁶⁴, уповавайки, че чрез нашата вяра, послушание и устояване до края, нашите склонности и желания ще бъдат пречистени, телата ни ще бъдат осветени, а ние ще станем действително синове и дъщери Христови, усъвършенствани чрез Неговото Единение.

Вечната перспектива на плана носи уверението, че за верните действително ще дойде денят, когато Бог „ще обърше всяка сълаза от очите; ... нито ще има вече ... болка; първото премина“⁶⁵. Тази „съвършена светла надежда“⁶⁶ ще укрепи умовете и сърцата ни и ще ни помогне търпеливо и с вяра да чакаме Господа.

Обещания към онези, които устояват с вяра

Онези, които се чудят дали настоящите им обстоятелства или състояние ги откъсват от вечен живот, трябва да помнят, че „не съществува човек, който

да е предопределен да получи по-малко от всичко онова, което Отец е приготвил за Своите чеда“⁶⁷.

Верните няма да бъдат лишени от никаква благословия. Президент Лоренцо Сноу заявява: „Нито един светия от последните дни, който умре, след като е живял във вярност, няма да бъде лишен от каквото и да било, поради това, че не е успял да направи неща, които е нямал възможността да направи. Казано иначе, ако млад мъж или млада жена няма възможността да сключи брак, като живее във вярност до своята смърт, ще се радва на всички благословии, възвисяване и слава, дадени на всеки мъж или жена, които са имали тази възможност и са се възползвали от нея. Това е сигурно и неотменимо“⁶⁸.

Обещания към всички, които знаят плана и го прилагат ежедневно

Всеки от нас с цялото си сърце е подкрепил в доземния живот плана на Отца.

Ние сме знаели, че Той ни обича и сме били удивени от Неговото щедро предложение на тази възможност да наследим всичко, което има Той, включително вечен живот. Ключът към нашия успех в доземния живот е бил нашето подкрепяне на плана на Отца. То също така е и ключът към успеха ни в земния живот.

Моята покана е да застанем отново в подкрепа на плана на Отца. Нека направим това с любов към всички, защото самият план е израз на любовта Божия.

Като прилагаме ежедневно знанието си за плана на Отца, нашият живот ще придобие по-дълбоко значение. Ще посрещаме предизвикателствата си с по-голяма вяра. Ще напредваме със сигурна, ярка, сияйна надежда за вечен живот. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Яков 6:8; Алма 12:25–26, 30, 32; 17:16; 18:39; 29:2; 39:18; 42:11.
2. Алма 42:8, 16.
3. Яром 1:2; Алма 24:14; 42:5; Моисей 6:62.
4. Вж. Алма 12:32; вж. също Бойд К. Пакър, „The Great Plan of Happiness and Personal Revelation“ (Излъчване за пълнолетни младежи към Образователната система на Църквата, 7 ноем. 1993 г.)
5. Учение и завети 14:7.
6. Вж. Харолд Б. Лий, *The Teachings of Harold B. Lee*, ред. Clyde J. Williams (1996 г.), с. 72; вж. също Брус Р. Макконки в Conference Report, април 1970 г., с. 26.
7. Алма 12:32; курсив добавен; вж. също ст. 25.
8. Вж. 2 Нефи 2:13–16; Учение и завети 101:78.
9. Вж. Джордж К. Кенън, *Gospel Truth: Two Volumes in One: Discourses and Writings of President George Q. Cannon* подбрал Jerreld L. Newquist (1974 г.), с. 296.
10. Вж. Ричард Г. Скот, „Как да живеем добре сред нарастващо зло“, *Лиахона*, май 2004 г., с. 102; Робърт Д. Хейлз, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010 г.), с. 33.
11. „Семейството: Прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129; вж. също Деянията 17:29; Римляни 8:16–17; Евреите 12:9; Авраам 3:18–25.
12. Вж. Алма 12:30; вж. също Иов 38:4–7; Авраам 3:22–28.
13. Вж. 2 Нефи 2:13; вж. също Хауърд У. Хънтър, „To Know God“, *Ensign*, ноем. 1974 г., с. 97; *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (2002 г.), с. 30: „Всяка една от заповедите е дадена с ясната цел да може да се ... подготвим да се върнем и живеем в присъствието на Небесния Отец. Тези задължения са предвидени да направят характера ни подобен на този на Бог. Те са предвидени да ни направят богове и да ни подготвят да станем ... сънаследници с нашия Господ и Спасител Исус Христос“.
14. Вж. Учение и завети 136:31; Авраам 3:24–25.
15. Вж. Иов 38:7.
16. Вж. Учение и завети 88:34–36, 39–40.
17. Вж. Исаия 53:3–5; 2 Нефи 2:8; 9:10–11; 31:21; Мосия 3:17; Алма 7:11–13.
18. Вж. 1 Петрово 1:20; Моисей 4:2.
19. Авраам 3:27.
20. Вж. Исаия 14:12–16.
21. Вж. Моисей 4:3–4; вж. също 1:19.
22. Вж. Откровение 12:7–9.
23. Вж. Учение и завети 10:26–27.
24. Вж. Учение и завети 59:18–19.
25. Вж. Авраам 3:24–26.
26. Вж. Битие 1:26–28.
27. Вж. Алма 42:2–6; Моисей 4:25, 28–31.
28. Вж. 2 Нефи 2:23; Моисей 5:11; вж. също Бойд К. Пакър, „Планът на щастие“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 26–28.
29. Вж. Алма 39:3–5; 41:3–4, 10–15.
30. 2 Нефи 2:27.
31. Вж. 2 Нефи 2:11.
32. Вж. 2 Нефи 2:26–29; Алма 34:32–35.
33. Вж. Яков 4:7; Етер 12:27; Учение и завети 62:1.
34. Вж. Алма 12:30–32.
35. Вж. Мороний 7:16–19; Учение и завети 88:7, 11–13.
36. Вж. 2 Нефи 31:12–14, 18.
37. Вж. 1 Иоаново 1:8.
38. Вж. Лука 22:39–42; Учение и завети 19:16–19.
39. Вж. 1 Коринтяните 15:20–23; 2 Нефи 9:10–13; Алма 11:42–45.
40. Вж. Алма 42:2–15, 22–31; Мороний 10:32–33.
41. Вж. 2 Нефи 31:10–21; 3 Нефи 27:13–22.
42. Вж. Иоана 5:22; Римляните 14:10; Откровение 20:12–13; 2 Нефи 9:41; Алма 11:41–44; 3 Нефи 27:14–17, 20, 22.
43. Вж. Алма 34:14–17.
44. Вж. Мосия 3:21–27; Еламан 14:15–19; Учение и завети 88:21–24, 29–32.
45. Вж. Мормон 3:20–22.
46. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ред. Cory H. Maxwell (1997 г.), с. 252.
47. Вж. Томас С. Монсън, „Бъди пример“, *Лиахона*, май 2005 г., с. 113.
48. Вж. Джозеф Смит—История 1:35.
49. Учение и завети 101:78.
50. Вж. Д. Тод Кристоферсън, „Защо брак, защо семейство“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 52.
51. Вж. Матей 19:5.
52. Вж. Битие 9:1.
53. Вж. Учение и завети 93:36–40.
54. 1 Коринтяните 11:11.
55. Вж. Далин Х. Оукс, „Apostasy and Restoration“, *Ensign*, май 1995 г., с. 87; вж. също Далин Х. Оукс, „Никакви други богове“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 73.
56. Вж. 1 Нефи 3:7.
57. Вж. Учение и завети 84:19–21.
58. Вж. Учение и завети 109:13–26, 38.
59. Вж. Учение и Завети 132:1–21.
60. вж. 1 Петрово 3:7; Учение и завети 131:1–4; вж. също Джозеф Фийлдинг Смит, *Answers to Gospel Questions*, 5 тома (1957–1966), 4:197: „Хората, които са сключили брак в храма за времето и вечността, получават благословията на *вечен живот*. Подчертавам *вечен живот*. Вечен живот е Божият живот, т.е. да сме като Него. *Вечен живот* означава вечно нарастване, продължението, както казва откровението, на семето ни завинаги. Да сключим брак извън храма е само за време. Смъртта разделя, това е вечна раздяла, освен ако междуременно не се покаят и нямат щастието да отидат в храма и коригират това“.
61. Вж. Етер 12:27.
62. Вж. Етер 12:37.
63. Вж. „Семейството: Прокламация към света“, с. 129; вж. също *God Loveth His Children* (книжка, 2007 г.), с. 1.
64. Вж. Исаия 40:31.
65. Откровение 21:4; вж. също стихове 1–3.
66. 2 Нефи 31:20.
67. Д. Тод Кристоферсън, „Защо брак, защо семейство“, с. 52.
68. *Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу* (2012 г.), с. 135. Вж. също Гордън Б. Хинкли, „Daughters of God“, *Ensign*, ноем. 1991 г., с. 98: „Някои, които не са сключили брак, без да са виновни за това, се запитват дали винаги ще им бъде отказвана най-висшата степен на слава в това царство. Уверен съм, че съгласно плана на един любящ Отец и божествен Изкупител, никой благословия, за която иначе сте достойни, няма да ви бъде отказана“.

Когато бях ескортиран до трапезарията за офицерите, капитанът на кораба крещеше и сочеше с пръст един млад офицер.

КОЛКО ВАЖНО МОЖЕ ДА Е ТОВА?

По време на пътуването ми на борда на *USS West Virginia*, имаше повикване за офицер, който говори португалски, и който да отиде на триседмичен обмен с бразилските военноморски сили. Бях единственият в подводничарските сили, който говореше португалски.

Първоначалното ми чувство бе да не отивам. Тъкмо бях приключил тримесечен патрул и няха търпение да се видя със семейството си, но обменът не можеше да напусне ума ми. Обърнах се в молитва към Небесния Отец, получих силен отговор, че трябва да отида и приех назначението.

Условията се оказаха пълни с препятствия. В един момент

мислех да се откажа. Помислих си: „Доколко може да е важно това?“ Светият Дух обаче ме подтикна да продължа напред.

Накрая, след няколко забавания, аз пристигнах на бразилския кораб. Когато бях ескортиран до трапезарията за офицерите, капитанът на кораба крещеше и сочеше с пръст един млад офицер. Капитанът ме видя, спря и каза на развален английски: „А, моят американски приятел пристигна. Добре дошъл. Нещо за пиене?“

Отговорих на португалски, че бих искал една популярна бразилска безалкохолна напитка, която не бях вкусвал от мисията ми. Той ми каза, че на кораба има всякакъв

вид алкохол, но аз заявих, че не пия алкохол.

По-късно на каютата ми се почука. Когато отворих вратата, пред мен стоеше младият офицер от трапезарията.

„Ти си американец“, каза той. „Не пиеш алкохол. Говориш португалски. Да не би да си мормон?“

„Да“, отговорих аз.

Той се хвърли да ме прегръща и се разрида.

Този офицер, лейтенант Мендес, бе сравнително нов член на Църквата и наскоро завършил Бразилската военноморска академия. На борда на кораба той бързо научил, че капитанът очаква от него да има разюздан начин на

живот като на другите офицери, когато посещават пристанищата. Вместо това, лейтенант Мендес непрекъснато доброволствал да е на смяна по това време и така пропуснал пристанищните дейности. На капитанът му омръзнало това. Когато влязох в трапезарията, той се караше на лейтенант Мендес за това, че не се присъединява към другите.

„Ще излезеш с офицерите по време на следващото ни акостиране“, заповядал той на лейтенанта. „Ще покажеш на гостувания американски офицер какво значи забавления. Той ще очаква това от нас“.

От месеци лейтенант Мендес се молил неговия капитан да разбере и приеме принципите му. С пристигането ми в повечето разговори в трапезарията се обсъждаше основно Евангелието. Говорихме с другите офицери за Джозеф Смит, Възстановяването, Словото на мъдростта и закона за целомъдрието. Отношението към лейтенант Мендес скоро се промени. Офицерите сваляха открито изложената порнография, а на следващото пристанище всички ние седнахме да хапнем в един ресторант, вместо да отидем в клуб.

Към края на моите три седмици на борда и след много обсъждания с капитана и офицерите на кораба относно вярванията ни, мъжете смекчиха сърцата си. „Сега разбирам“, каза капитанът на лейтенант Мендес преди да си тръгна, добавяйки, че вече няма да изисква от него да нарушава принципите си.

Никога няма да забравя това преживяване. Лейтенант Мендес и аз научихме, че нашият Небесен Отец ни познава лично, обича ни и е загрижен за личния ни живот. ■ Кели Лаинг, щата Вашингтон, САЩ

СЕСТРА СПАФОРД ГОВОРЕШЕ НА МЕН

Късно една вечер играех една игра на ресторант в Интернет, когато съпругът ми влезе и обяви, че си ляга.

„Идвам ей сега“, му казах аз.

„Ще го повярвам само ако го видя“, каза той.

Играех на една игра, в която готвех виртуална храна в един виртуален ресторант за виртуални клиенти. Погледнах компютърния екран и казах: „Всъщност, след 15 минути ще е готова храната“.

За да запълня времето, докато чакам, взех *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, която лежеше на бюрото ми, откато я бях получила в Обществото за взаимопомощ. Започнах да чета предговора. На третата страница намерих следния цитат от Бел С. Спафорд, деветата обща президентка на Обществото за взаимопомощ.

„Считам, че за средностатистическата жена днес“, пише тя, „би било много добре да оцени интересите си, да прецени дейностите, с които

се занимава и после да предприеме стъпки да опрости живота си, като поставя на първо място най-важните неща и набляга на това кое ще е най-възнаграждаващо и трайно и се отърве от по-маловажните дейности“ (2011 г., с. xiii).

Освен Писанията, никога друго нещо, което съм чела, не ме е докосвало толкова силно. Тази жена, която е починала преди 30 години, говореше на мен. Думите ѝ бяха по-актуални днес, откато когато ги бе произнесла.

Веднага разбрах, че никога повече няма да играя на онлайн игри. Изключих компютъра, легнах си и казах на съпруга ми за моето решение. На следващия ден дори не включих компютъра. Вместо това, пресметнах колко часове съм губила за тези игри всеки ден.

Умножих тези часове по 365 (дни в годината) и ги разделих на 24 (часа в деня). Бях удивена да науча, че съм пропилявала по 45,62 дни на година. Тези ценни часове и дни са завинаги изгубени. Можех да ги прекарам в четене на Писанията, време със съпруга и децата си, служба на другите или увеличаване на призованието ми.

Висшите ръководители често говорят по тази тема на общата конференция. Но никога не ме бе впечатлявало това и мислех, че това не се отнася за мен.

Благодарна съм, че Светият Дух ми помогна да осъзная, че висшите ръководители – и Бел С. Спафорд – говорят на мен. ■

Санди Хаусън, щата Охайо, САЩ

НЕ ЗНАЕХ ЗАЩО СЪМ ТАМ

Майка ми и аз тъкмо бяхме приключили вечерната си молитва. Прегърнахме се една друга и си казахме: „Обичам те“. После влязох в спалнята си. Като протегнах ръка да хвана дръжката на вратата, почувствах силно, че на следващия ден мама ще почине.

Мозъкът и сърцето ми се опитваха да преборят тази мисъл. Невъзможно бе да се случи нещо на мама. Всичко щеше да е наред с нея.

След като влязох в стаята си, коленичих за молитва и казах на Небесния Отец, че това усещане за мама не може да е вярно. Помолех Го да премахне тази мисъл, но тя не ме напусна. Отидох в стаята на родителите ми и казах на мама, че искам още една прегръдка и целувка преди да си легна. Отново си казахме „Обичам те“ и се върнах в стаята си. Отне ми доста време, докато успя да заспя онази вечер.

Когато се събудих на следващата сутрин, бях притеснена. За щастие, мама беше там, щастлива

и добре. Но в дъното на съзнанието си все още имах това повтарящо се чувство, че нещо не е наред. Същия ден на събранието за пост и свидетелства, мама стана и каза прекрасно свидетелство.

След причастното събрание тя отиде да преподава в класа си в Неделното училище за деца, а аз отидох в Неделното училище. Получих друго ясно усещане, но този път, че трябва да стана и изляза от Неделното училище. Не исках да привличам внимание върху себе си, но нещо ме измъкна от седалката ми и ме изкара от залата. След минути се озовах в класа на Неделното училище, където преподаваше мама, и я слушах как преподава. Не знаех защо съм там, но знаех, че съм където трябва.

По-късно този следобед в дома на брат ми, мама ме погледна право в очите за последен път и се свлече на земята и почина от белодробна емболия. Поради Неговите Си причини и поради милостта Си, Небесният Отец бе изпратил Светия Дух, за да ме подготви. Тези подтици ми дадоха допълнително време с мама, които нямаше да имам, ако бях пренебрегнала тихия малък глас.

Любовта на Небесния ми Отец никога не е била толкова очевидна за мен, докато не се случиха събитията около смъртта на мама. Колко благословени сме да имаме Небесен Отец, който ни обича толкова, че да ни даде специалния дар на Светия Дух! ■

Амбър Чени, щата Алабама, САЩ

Отидох в стаята на родителите ми и казах на мама, че искам още една прегръдка и целувка преди да си легна.

Когато се обадох на корабния
офис и помолих хората там да
задържат пътуването с два дни, те
ми казаха, че не могат да чакат.

ПЪТУВАНЕТО МИ С МОЛИТВА ДО РОТУМА

„*Westerland* замина вчера“, каза
снаха ми, когато ни посрещ-
на на Международно летище Нади
във Фиджи.

Бях разочарован от новината.
MV Westerland бе корабът, който
трябваше да ни закара да видим по-
големия ми брат на остров Ротума.
Ротума е на приблизително 375 ми-
ли (600 км) северозападно от Вити
Леву, най-големият от островите
Фиджи. Ако изпуснеш кораба, веро-
ятно ще трябва да чакаш дни или
дори седмици до следващия.

Преди година бях отишъл в
Ротума, за да помогна на брат ми
да ремонтира къщата на нашата
баба и го оставих поради проблем с
работата. Сега исках да го видя лич-
но и да му кажа колко съжалявам.

Седмица преди съпругата ми,
Аката, и аз да отлетим от Австралия
до Фиджи, племенницата ми ка-
за, че *Westerland* ще отплава за
Ротума ден преди планираното ни
пристигане. Аз веднага се обадох

на корабния офис и помолих хо-
рата там да задържат пътуването
с два дни.

„Не можем, дори и да искахме“,
бе отговорът. „Съветът на остров
Ротума се подготвя за тържество
за добре дошли и корабът трябва
да тръгне по план“.

През ума ми премина мисъл и
аз реших да постя и се моля.

„Скъпи Небесни Отче“, молих
се аз, „много бих искал да хвана то-
зи кораб за Ротума. Мисля, че те не
могат да задържат тръгването с още
ден или два, но Ти имаш силата да
го направиш. Би ли премахнал само
един болт някъде по кораба, за да
може да възпрепятства тръгването,
така че да мога да се кача на борда?
Трябва да отида в Ротума и да се
помиря с брат ми“.

След като чухме разочароващата
новина, ние отидохме до пристани-
щето от другата страна на острова.
Там обаче научихме, че корабът е
претърпял проблеми с двигателя

и още не е тръгнал. Небесният
Отец бе отговорил на молитвата
ми! Както се оказа, целият двига-
тел, а не само един болт, трябвало
да бъде свален, за да се поправи
голям теч на масло.

Когато корабът най-накрая от-
плава, седмица по-късно, аз бях
на борда му. Когато пристигнах в
Ротума, прегърнах брат си и му се
извиних и оправихме отношенията
си. Определено бе ден на радост.

Завинаги ще съм благодарен за
това чудесно духовно преживяване
и за възстановеното Евангелие на
Исус Христос. То е свидетелство,
че днес все още се случват чудеса,
че Небесният Отец е жив и отговаря
на искрените ни молитви, че молит-
вата и постът вървят ръка за ръка
и че Евангелието е истинно – дори
и в едно малко селце на малкия
остров Ротума. ■

Джон К. Муарор, Нови Южен Уелс,
Австралия

(Авторът е починал.)

От Рандъл Л. Рид

Служил като втори съветник в общото президентство на Младите мъже от 2013 до 2015 г.

ДА ЖИВЕЕШ С ИСТИНСКО НАМЕРЕНИЕ

Научих колко важно е истинското намерение, когато бях млад ученик в Семинара. Нашият учител ни покани да прочетем Книгата на Мормон. За да следим напредъка си, той създаде една таблица с имената ни от едната страна и книгите от Книгата на Мормон от горната. Всеки път, когато прочетяхме някоя от книгите, той поставяше звезда до името.

В началото не полагах много усилия при четенето и скоро открих, че все повече изоставам. Предизвикан от чувството на срам и вродения ми състезателен дух, аз започнах да чета. Всеки път като получех звезда, се чувствах добре. А колкото повече звезди получавах, толкова по-мотивиран бях – между часовете, след училище, през всяка свободна минута.

Щеше да е чудесна история, ако ви кажех, че в резултат на усилията си приключих първи в класа, обаче не беше така. И щеше да е добре, ако ви кажех, че получих

нещо по-добро от първото място – свидетелство за Книгата на Мормон. Обаче и това не се случи. Не получих свидетелство. Получих само звезди. Получих звезди, защото това беше причината да чета. По думите на Мороний, това бе „истинското (ми) намерение“.

Мороний е пределно ясен, когато обяснява как да разберем дали Книгата на Мормон е истинна: „И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с *истинско намерение* и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух“ (Мороний 10:4; курсив добавен).

Правилните причини

Като си припомням това, виждам, че Господ бе съвсем справедлив с мен. Защо трябваше да очаквам да намеря нещо различно от това, към което се стремях? Истинското

Истинското намерение означава да вършиш правилното нещо поради правилните причини.

намерение означава да вършиш правилното нещо поради правилните причини; четях правилната книга поради *неправилни* причини.

Години по-късно все пак прочетох Книгата на Мормон с истинско намерение. Сега знам, че Книгата на Мормон изпълнява божествената си цел да свидетелства за живота и мисията на Исус Христос, защото съм я чел с истинско намерение.

Урокът, който научих за истинското намерение и Книгата на Мормон, се отнася за всички нас във всички аспекти на живота ни. Твърде често ние пасивно следваме модели и навици, които са развити през годините – просто се носим по течението, без да обмисляме внимателно накъде ни носи то. Живот с истинско намерение добавя цел в живота ни и може да промени всичко. Да живееш с истинско намерение означава да разбираш причината – мотивите, подтикващи действията ни. Сократ казва: „Не си струва да живееш необмислен живот“¹. Така че, помислете как прекарвате времето си и се запитвайте редовно: „Защо?“ Това ще ви помогне да развиете способността да виждате отвъд дадения момент. Много по-добре е да гледате напред и да се запитвате: „Защо да направя това?“ вместо да погледнете назад и да кажете: „Защо ми трябваше да правя това?“

Какво иска Господ да правите?

Когато бях млад мъж, реших да не ходя на мисия. След една година в колежа и една година в армията, аз имах добра работа в една местна болница като рентгенов техник. Животът изглежда вървеше добре, а мисията не изглеждаше необходима.

Един ден д-р Джеймс Пингрий, хирург в болницата, ме покани на обяд. По време на разговора ни той откри, че не планирам да отида на

Да живееш с истинско намерение означава да разбираш причината – мотивите, подтикващи действията ни. Сократ казва: „Не си струва да живееш необмислен живот“.

мисия и ме попита защо. Казах му, че съм малко по-голям и вероятно беше твърде късно. Той ми каза, че това не е много добра причина, казвайки, че той бе отишъл на мисията си след като завършил медицина в университета. После ми свидетелства колко важна е била мисията за него.

Свидетелството му имаше значителен ефект върху мен. То ме накара да се моля така, както никога преди – с *истинско намерение*. Можех да измисля много причини да не отида на мисия: Бях срамежлив. Имах работа, която харесвах. Имах възможност за стипендия, която вероятно нямаше да се предлага след мисия. Най-важното, имах приятелка, която ме бе чакала, докато бях в армията и знаех, че тя нямаше да ме чака още две години! Молих се да получа потвърждение, че причините ми са валидни и че съм прав.

За мое разочарование, не можах да получа лесния отговор да или не, за който се надявах. Тогава ми дойде една мисъл: „Какво иска Господ да направиш?“ Трябваше да призна, че Той искаше да отслужи мисия и това стана повратен момент в живота ми. Щях ли да направя това, което исках или щях да спазя волята на Господ? Това е един въпрос, който е добре често да си задаваме.

За щастие избрах да отслужи мисия и бях назначен да се трудя в мисия Мексико Север.

Вечни последствия

Тридесет и пет години по-късно синът ми ме насърчи да посетя Мексико с него. Надявахме се да намерим някои от хората, които бях учил. Посетихме едно събрание за участие в малкия град, в който започнах мисията си, но не разпознах

никого. След събранието говорихме с един от членовете и го попитахме дали знае някой от списъка ми с хора, които бях учил преди толкова много години. Прегледахме целия списък без никакъв успех, докато не стигнахме до последното име: Леонор Лопес де Енрикес.

„О да“, каза той. „Това семейство е в друг район, но те посещават църква в тази сграда. Тяхното събрание за причастие е след нашето“.

Не трябваше да чакаме дълго преди Леонор да влезе в сградата. Макар сега тя да беше на около 75 години аз я разпознах веднага и тя ме разпозна. Имахме дълга и изпълнена със съзвон прегръдка.

„Молихме се от 35 години да се върнеш, за да ти благодарим за това че донесе Евангелието в семейството ми“, каза тя.

Когато и други членове на семейството влязоха в сградата, ние се прегърнахме и просълзахме. Скоро открихме, че епископът на този район бе един от синовете на Леонор, диригентката бе една от внучките, пианистът бе един от внуците, внуци бяха и няколко от младите мъже в Аароновото свещеничество. Една от дъщерите бе омъжена за съветник в коловото президентство. Друга дъщеря бе омъжена за епископа на съседен район. Повечето от децата на Леонор бяха отишли на мисии, а сега и внуците ѝ също отслужваха мисии.

Научихме, че Леонор бе много по-добър мисионер от мен. Днес децата ѝ с благодарност си припомнят за неуморните ѝ усилия да им преподава Евангелието. Тя ги бе научила, че малките решения след време ще доведат до пълноценен, праведен и щастлив живот и те бяха преподали тези неща на други. Накратко, над 500 души бяха дошли в Църквата заради това прекрасно семейство.

И всичко това може да се проследи назад до един разговор по време на обяд. Често си мисля дали ако д-р Пингрий бе посъсредоточен върху кариерата си или други светски неща, щеше да ме попита защо не планирам да отслужам мисия. Но той мислеше за другите и за продължаване на делото на Господ. Той посади едно семе, което бе пораснало, бе донесло много плод и продължава да се умножава изобилно (вж. Марка 4:20). Моята мисия ме научи на вечните последици от едно решение да върша Господната воля.

Помнете вечната си цел

Често съм мислил за миналото и съм се чудил защо беше толкова трудно да взема решението да отида на мисия. Беше трудно, защото се разсеях; изгубих от погледа си моята вечна цел – истинската причина да сме тук.

Желанията ми и волята ми не бяха съгласувани с Господната воля,

ако не беше така, решението щеше да е много по-лесно. А защо не бяха съгласувани? Ходех на църква и вземах от причастията в неделя, но не мислех за значението му. Молех се, но основно се носех по течението. Четях Писанията, но само понякога и без истинско намерение.

Насърчавам всички вас да водите съзнателен и целенасочен живот – дори и ако не сте правили това досега. Не се обезкуражавайте от мислите, за това какво вече сте направили или не сте направили. Позволете на Спасителя да ви помогне да започнете на чисто. Помнете какво е казал Той: „Винаги, когато те се покайвах и търсех опрощение с *искрено чувство*, на тях им биваше опрощавано“ (Мороний 6:8; курсив добавен).

Започнете сега. Водете целенасочен живот, разбирайки защо вършите това, което вършите, и къде ще ви отведе то. Като правите тези неща, ще откриете, че най-важната причина за всичко, което вършите, е че обичате Господ и признавате Неговата свършена любов към вас. Пожелавам ви да намерите велика радост в търсенето ви на свършенство и в разбирането и вършенето на Неговата воля. ■

Из световното послание за пълнолетни младежи „Living with Purpose: The Importance of Real Intent“, изнесено в Университета Бригъм Йънг-Айдахо на 11 януари 2015 г. За пълния текст, отидете на devotionals.lds.org.

БЕЛЕЖКА

1. Сократ в Plato, *Apology* (2001 г.), с. 55.

Вяра, служба и самун хляб

От Нисанка (Ниш) Муту Мудалиге

През 2007 г. се преместих в Армения от Шри Ланка, за да уча, срещнах мисионерите и бях кръстен следващата година. След кръщението ми копнеех да отслужа пъленовременна мисия. Не можех, защото бях над 25 г., обаче президентът на мисия ме призова да отслужа мини мисия. Отговорностите ми включваха работа с другите старейшини и проповядване на Евангелието. Обичах това.

Изпитание на смелостта

По това време парите бяха малко. После бизнесът на баща ми пропадна и той вече не можеше да ми изпраща пари. Имах достатъчно само за храна за няколко дни. Университетът ми беше близо до моето жилище, но домът на мисията беше на 30 минути път в автобус. Отиването до там и обратно ми струваше 200 драма (около 0,50 щ.д.)

Все още исках да увеличавам мисионерската си служба. Когато един старейшина ми се обади да посетим

заедно с него няколко членове и ме помоли да се срещнем в сградата на клон Централен – на около 40 минути от мен с автобус – аз казах да, макар че имах пари само да си купя самун хляб. Отидох пеша до сградата на клон Централен. Беше горещ летен ден, така че трябваше да си почивам и пия вода по пътя. Отне ми близо два часа, преди да стигна до там. По време на двучасовия ми път пеша обратно към вкъщи, аз похарчих и последната си монета за хляб.

По-голямо изпитание

Скоро след като се прибрах вкъщи, същият старейшина ми се обади. Той каза: „Ниш, много съжалявам, че ти се обаждам отново, но една от сестрите в клона е болна. Можеш ли да дойдеш и да ми бъдеш колега, докато ѝ давам благословия?“ Искаше ми се да му кажа, че съм твърде уморен, след четирите часа ходене в жегата, но сърцето ми не ми даваше. Моята вяра ми даде сила и кураж и аз казах, че ще отида.

**Докато вървах
към вкъщи, не се
чувствах уморен.
Единственото нещо,
за което можех да
мисля, бе усмивката
на възрастната жена.**

Точно тогава дойде съквартиранта ми, Попитах го дали може да ми даде назаем пари, за да отида в дома на мисията. Той каза, че има пари само за купуването на храна до края на месеца, така че не може да ми даде никакви.

Изведнъж погледът ми се насочи към хляба, който тъкмо бях купил, седящ на масата, топъл – единствената храна, с която разполагах. Взех го и казах: „Тъкмо купих този хляб; можеш ли да го вземеш и да

ми дадеш 100 драма?“ Той се усмихна и каза да. Взех парите и отидох с автобус до дома на мисията.

Посетихме тази сестра от Църквата, възрастна жена, прикована на легло. Тя едва можеше да отвори очите си, за да ни погледне, но ми се усмихна. Тя говореше конкретно на мен, припомняйки си спомени от своето минало. Беше толкова щастлива да ни види в дома си. Аз и старейшината заедно ѝ дадохме благословия. Тя ни даде още една усмивка и можех да видя светлината в лицето ѝ. Дъщеря ѝ спомена, че нашето посещение е първият път от много месеци, откакто е виждала майка си да се усмихне.

Отново извървах пеша двата часа път до вкъщи, но този път не чувствах умора. Единственото нещо, за което можех да мисля, бе усмивката

на възрастната жена и разговора ни. Чувствах, че Небесният Отец искаше да я посетя, може би тя се нуждаеше от повече щастие през последните си дни. Почувствах се благодарен за възможността да участвам в това посещение. Помолих Небесния Отец да благослови тази жена. Помолих Го и да ме благослови с храна всеки ден през затрудненото ми финансово положение.

Благословии свише

Бог не ме остави сам. Моят приятел споделяше с мен храната си през този месец. Никога не си лягах гладен, въпреки че няхах и стотинка в джоба си. Вървах пеша до дома на мисията всеки ден – и никога не се почувствах уморен. Жертвата ме правеше щастлив.

През този месец получих много покани за обяд и вечеря. Един ден съквартирантът ми и аз бедствахме и имахме само малък самун хляб за закуска. Тази вечер бях толкова гладен. Отидохме пеша надолу по улицата, за да заедем пари от един приятел, когато една кола, в която имаше двама арменци, спря. Мъжете ни попитаха откъде сме. След като казахме, че сме от Шри Ланка, те ни поканиха в дома си на вечеря. На тях много им хареса да слушат разкази за Шри Ланка и имахме прекрасна вечеря.

Обичам Небесния ми Отец и всички благословии, които непрекъснато ми дава. Той ми помага и аз чувствам всеки ден любящата Му загриженост за мен. ■

Авторът живее в Армения.

От старейшина
Далин Х. Оукс

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ ОТ КАПАНА НА ПОРНОГРАФИЯТА

*Всички ние трябва да се научим да реагираме
правилно на медиите със сексуално съдържание.*

Преди десетилетие говорих на една обща конференция по темата за порнографията. Присъединих гласа си към гласа на другите ръководители, които са предупреждавали за опустошителния духовен ефект на порнографията. Предупредих, че твърде много мъже и момчета са наранени от това, което нарекох „материали, подтикващи към забранени сексуални връзки“¹. Използването на порнография от какъвто и да е вид е зло – тя унищожава духовната чувствителност, отслабва способността да се упражнява свещеническата сила и наранява ценни взаимоотношения.

Сега, над 10 години по-късно, аз съм благодарен, че мнозина, след като са чули и са се вслушали в пророческите предупреждения, са избегнали и са останали чисти и неопетнени от петната на порнографията. Благодарен съм и че мнозина се вслушаха в пророческите призови да се отвърнат от порнографията, да поправят разбитите сърца и взаимоотношения и да продължат напред по пътеката на ученичеството. Но аз съм по-загрижен от всякога, че други сред нас продължават да стават жертва на порнографията, особено нашите млади мъже и дори все по-нарастващ брой млади жени.

Основна причина за нарастващия проблем на порнографията е, че в днешния свят думи и изображения със сексуално съдържание са навсякъде: може да се срещнат във филми, телевизионни предавания, социални медии, текстови съобщения, телефонни приложения, реклами, книги, музика и ежедневни разговори. В резултат на това, е неизбежно всеки от нас да не бъде изложен редовно на сексуални послания.

Обръщането
към Господ със
смирение води
човек до това
да приеме опре-
делени истини,
които, когато са
напълно разбрани,
осигуряват сила и
елиминират срама.

I. Нива на въвлеченост

За да си помогнем да се справим с това разрастващо се зло, бих искал да посоча няколко различни нива на въвлеченост в порнографията и да предложа начини, по които да реагираме на всяко от тях.

В минало време и обстоятелства, съветът ни относно порнографията беше основно да помагаме на отделните хора да избягват първоначално излагане или да се възстановят от пристрастяване. Макар че тези усилия все още са важни, миналият опит и настоящите обстоятелства показват необходимостта от съвет, адресиран към нивата на употреба на порнографията между полюсните крайности на избягване и пристрастяване. Полезно е да наблегнем на четири различни нива на въвлеченост в порнографията:

(1) случайно излагане, (2) ползване от време на време, (3) интензивно използване и (4) непреодолимо използване (пристрастяване).

1. **Случайно излагане.** Считаю, че всеки е бил случайно излаган на порнография. Няма грях в това, когато се отвърнем и не продължим да я гледаме. Това е като грешка, която изисква корекция, а не покаяние².

2. **Ползване от време на време.** Тази употреба на порнографията може да бъде от време на време или дори честа, но винаги е умишлена и в това е нейното зло.

Порнографията подбужда и увеличава мощни сексуални чувства. Създателят ни е дал тези чувства за Неговите мъдри цели, но Той ни е дал и заповеди, които ограничават техния израз само до мъж и жена, които са сключили брак. Порнографията принижавя правилното сексуално изразяване и насърчава изразяването на сексуални чувства извън границите на брака. Хората, които използват порнография, си играят със сили, които са толкова мощни, че могат да създадат живот или да го унищожат. Не отивайте там!

Опасността от всяка умишлена употреба на порнография, независимо колко небрежна или

рядка, е че винаги приканва по-честото излагане, което неизбежно ще увеличи мислите ни за сексуални чувства и поведение. Учените са открили, че сексуалните изображения създават вещества в мозъка, които награждават сексуалните чувства, които после насърчават повече внимание към сексуалното поведение³. Безнравственото сексуално поведение от какъвто и да е вид или степен води до чувства на срам, които с времето може да се загнездят в дадения човек.

3. **Интензивно използване.** Повторната умишлена употреба на порнография може да я превърне в навик, „поведенчески модел, следван редовно, докато стане почти несъзнателен“⁴.

При постоянната употреба хората изпитват необходимост от по-голямо стимулиране, за да получат същата реакция, за да получат удовлетворение.

4. **Непреодолимо използване (пристрастяване).** Поведението на даден човек е пристрастено, когато е създадо „зависимост“ (медицински термин, прилаган за употребата на наркотични вещества, алкохол, непреодолим хазарт и т.н.), стигаща до „неустойчиво пристрастяване“, което „надделява над почти всичко друго в живота“⁵.

Чрез милостта на Исус
Христос всички могат
да получат опрощение
и да получат силата
да се променят.

II. Колко е важно разбирането на тези нива

След като осъзнаем тези различни нива, ще осъзнаем и че не всеки, който използва порнография е съзнателно пристрастен към нея. Всъщност, повечето млади мъже и млади жени, които имат проблем с порнографията, не са пристрастени. Това е много важно разграничение, не само за родителите, брачните партньори и ръководителите, които желаят да помогнат, но и за хората с този проблем. Ето защо.

Първо, колкото по-сериозно е нивото на въвлеченост на дадения човек – от случайно излагане, до ползване от време на време или умишлено ползване, до интензивно ползване, до непреодолимо (пристрастено) ползване – толкова по-трудно е да се преодолее.

Ако дадено поведение неправилно е класифицирано като пристрастяване, потребителят може да помисли, че е изгубил свободата си на избор и способността да преодолее проблема. Това може да отслаби решителността да се възстанови и покае. От друга страна, при тежаването на по-ясно разбиране за дълбочината на проблема, че той може и да не е толкова вграден или краен както сме се опасявали, може да даде надежда и увеличена способност да се използва свободата на избор да се прекрати навика и да се стигне до покаяние.

Второ, както и при греховното поведение, съзнателното ползване на порнография отблъсква Светия Дух. Някои хора, които са изпитали това, ще се почувстват подтикнати да се покаят. Други, обаче, може да се чувстват засрамени и да се опитват да крият вината си чрез измама. Може да започнат да изпитват и срам, което да доведе до самоомраза. Ако това се случи, потребителите може да започнат да вярват в една от най-големите лъжи на Сатана: че това, което са направили или продължават да правят, ги прави лоши хора, недостойни за милостта на Спасителя и неспособни на покаяние. Това изобщо не е вярно. Никога не сме твърде далече от Спасителя и Неговото Единение.

Последно, важно е да не слагаме епитета пристрастяване на интензивното или дори на станалото навик

ползване на порнография, защото това не описва точно обстоятелствата на цялостното естество на необходимото покаяние и възстановяване. Придобиването на по-добро разбиране за това къде точно се намира даден човек в този процес, ще позволи и по-добро разбиране за това какво действие е необходимо за възстановяването.

III. Избягването на порнографията

Сега нека си помислим как хората могат да избягат и се възстановят от капана на порнографията. Това ще е от полза не само за онези, които се борят да преодолеят ползването на порнография, но и за родителите и ръководителите, които им помагат. Отделните хора ще имат по-голям успех и при избягването и при възстановяването от порнографията, когато обсъждат тези теми с родители и ръководители⁶.

Независимо от нивото на въвлеченост при умишленото гледане на порнография, пътят към възстановяването, чистотата и покаянието следва и изисква същите основни принципи: смирение, ученичество, отдаденост на личен план за промяна, отговорност и подкрепа и издържане до края с вяра.

A. Смирение

За да може наистина да се победи порнографията и свързаните с нея поведения, хората трябва да развият

Действането съгласно тези истини изисква и от хората да решат отново да живеят като ученици на Господ Исус Христос и да вършат нещата, които ги пречистват и укрепват, за да устояват на бъдещи изкушения.

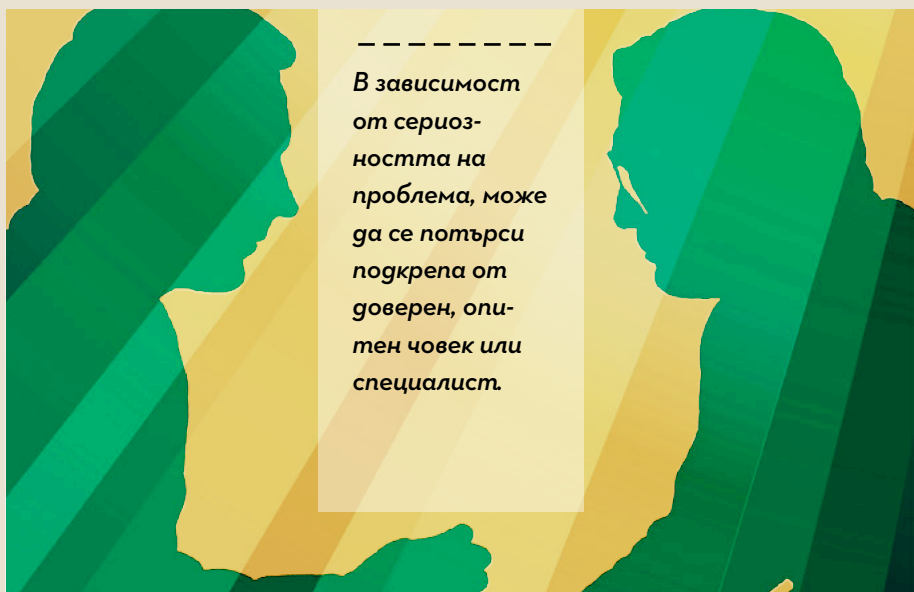
смирение (вж. Етер 12:27). Обръщането към Господ със смирение води човек до това да приеме определени истини, които, когато са напълно разбрани, осигуряват сила и елиминират срама. Някои от тези истини включват:

- Всеки от нас е възлюбено дете на любящ Небесен Отец.
- Нашият Спасител, Исус Христос, обича и познава лично всеки един от нас.
- Единението на нашия Спасител има сила за всички чеда на Бог.
- Чрез милостта на Исус Христос всички могат да получат опрощение и да получат силата да се променят.
- Всеки от нас има безценния дар на свободата на избор, която ни позволява да черпим сила от Единението.
- Хората, които се борят с порнографията, може да черпят сила от факта, че други вече са успели в тази битка.
- Порнографията е зло, но занимаването с нея не прави човека зъл.
- Всеки човек може да избегне от капана на порнографията и изцяло да се излекува, но това е възможно само чрез черпене от силата на Единението.
- Истинското покаяние от порнография изисква повече от простото прекратяване на ползването ѝ. Такова покаяние изисква промяна в сърцето чрез Единението на Христос.

Приемането на тези истини подготвя човек духовно да действа съгласно тях, което отваря вратата към приемането на Господната помощ, за да се направят необходимите промени за покаяние и изцеление.

Б. Ученичество

Действането съгласно тези истини изисква и от хората да решат отново да живеят като ученици на Господ Исус Христос и да вършат нещата, които ги пречистват и укрепват, за да устояват на бъдещи изкушения. Това означава отдаденост на лични религиозни навици: ежедневна смислена молитва и изучаване на Писанията,

В зависимост от сериозността на проблема, може да се потърси подкрепа от доверен, опитен човек или специалист.

посещение на църковните събрания, служба, пост и (когато е одобрено от епископа) вземане от причастие-то и служба в храма.

В. Отдаденост към един личен план

Смирените ученици на Исус Христос ще придобият чувствителността да разпознават дълбоките чувства, социални ситуации и физическа обстановка, които задействат изкушението да се използва порнография. След като са анализирали тези фактори, трябва да развият личен план за това как да ги избягват, който да им помогне:

- Да разпознаят задействащите фактори и желанията, когато се появят.
- Да установят конкретни действия, които да им помогнат да неутрализират изкушението.
- Да пренасочат мислите и енергията си към Господ.
- Да планират ежедневно конкретни действия, които да усилят личната им отдаденост да живеят праведно.

Когато създават личен план, хората трябва да използват отличните ресурси, предоставени от Църквата. Например, църковният уебсайт overcomingpornography.org разполага със съдържание за отделни лица, а също и близките им и свещеническите ръководители, които ги подкрепят. Освен това, църковната програма за възстановяване от пристрастявания се предлага на всички членове, които имат проблеми с някакво пристрастяващо поведение, а тя ще помогне и на близките им.

Г. Отговорност и подкрепа

Смирените последователи на Исус Христос, които признаят, че се нуждаят от Спасителя, ще потърсят помощта и на своя епископ, който е призван от Господ като техен свещенически ръководител и който притежава необходимите ключове, за да им помогне да се покаят. Със съгласието на въвлечените хора и ако епископът чувства такова вдъхновение, той може и да призове някой друг, който да работи с тях и да им помогне. Независимо от обстоятелствата, важи следният принцип, споделян от президент Гордън Б. Хинкли (1910–2008):

„Умолява(й)те Господ от дълбините на душата си Той да отстрани от вас пристрастяването, което ви поробва. И ще е добре да имате смелостта да потърсите любящото напътствие на вашия епископ и, ако е необходимо, съветите на загрижени специалисти“⁷.

В зависимост от сериозността на проблема, може да се потърси подкрепа от доверен, опитен човек или специалист, към когото може да се обърнат по всяко време, за да бъдат укрепени в моменти на слабост и които могат да ги държат лично отговорни за техния план.

Д. Устояване до края с вяра

Хората, които са се покаяли и са били благословени да преодолеят желанието да използват порнография, трябва да поддържат своята бдителност, защото противникът ще продължи да се опитва да експлоатира човешката им слабост. Случайното излагане може пак да се случи, въпреки всички усилия да го избягвате. През целия си живот хората трябва да се учат да контролират божествено дадените им сексуални чувства и да поддържат усилията си да бъдат чисти.

IV. Състрадание към всички

Сега, да спомена как да се отнасяме към хората, които са били пленени от порнографията. Всички ние се нуждаем от Единението на Исус Христос. Хората, които имат проблем с порнографията, се нуждаят от нашето

състрадание и любов, докато следват необходимите принципи и стъпки на възстановяването. Моля не ги заклеимявайте. Те не са зли или без надежда. Те са синове и дъщери на нашия Небесен Отец. Чрез правилното и пълно покаяние, те могат да станат чисти, неопетнени и достойни за всеки завет и храмова благословия, обещани от Бог.

Когато дойде времето за брак, аз насърчавам младите жени и младите мъже да внимават да изберат партньор, който да им бъде спътник през вечността, който е чист и неопетнен пред Господ и достоен да влезе в храма. Хората, които напълно се покаят за порнографията, са достойни за тези благословии.

V. Заключение

През целия ни живот, всички ние ще срещаме материали със сексуално съдържание. С напътствието на нашия любящ Спасител, включително уверението от заветите на причастието, че можем винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас (вж. У. и З. 20:77), ние винаги можем да реагираме уместно. Свидетелствам, че това е нещото, което трябва да правим, за да се наслаждаваме на благословиите от Онзи, Когото почитаме. Като

правим това, ще можем по-пълно да получим мира на Спасителя и ще останем на пътя към вечната ни съдба – възвисяването. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Далин Х. Оукс, „Порнографията“, *Лиакхона*, май 2005 г., с. 87–90.
2. Вж. Далин Х. Оукс, „Sins and Mistakes“, *Ensign*, окт. 1996 г., с. 62–67.
3. Вж. Donald L. Hilton Jr., M.D., „Pornography Addiction—a Supranormal Stimulus Considered in the Context of Neuroplasticity“, *Socioaffective Neuroscience and Psychology*, том 3 (2013 г.), socioaffectiveneuroscipsychol.net/index.php/snp/article/view/20767; вж. също „Porn Changes the Brain“, fightthenewdrug.org.
4. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (1989 г.), „habit“.
5. *American College of Physicians Complete Home Medical Guide* (1999 г.), с. 564.
6. Освен това, младите хора и техните родители трябва да имат откровени и същевременно уместни разговори за човешкото възпроизводство. Младежите, които научават за човешката сексуалност от връстниците си, вместо от родителите си, е по-вероятно да търсят информация за нея чрез порнография.
7. Гордън Б. Хинкли, „Трагично зло сред нас“, *Лиакхона*, ноем. 2004 г., стр. 62.

**Всеки от нас има
безценния дар на
свободата на избор,
който ни позволява
да черпим сила
от Единението.**

На ПРАВИЛНОТО МЯСТО в ПРАВИЛНИЯ МОМЕНТ

НЕДЕЛНИ УРОЦИ

Темата този месец:

Да станем
по-подобни на
Христос

Случвало ли ви се е някой да ви каже, че нещо, което сте направили или казали, е било точно това, от което са се нуждаели? Понякога това се случва, защото Небесният Отец ви е изпратил в точния момент, за да помогнете. Били сте в унисон с Духа, затова сте могли да разпознаете този подтик от Небесния Отец. Бъдете достойни и желаещи да помагате – никога не се знае, кога Той ще се нуждае от вас да бъдете нечий ангел.

Ето две истории за хора, които са направили точно това:

ФИШЪТ ЗА НЕПРАВИЛНО ПАРКИРАНЕ

От Фатима Рока Гутierrez

Отдох на кино с няколко приятели от Църквата. Когато влязохме в мола, ни написаха фиш за неправилно

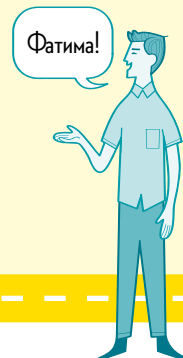
паркиране. След като приключи филмът, ние осъзнахме, че сме изгубили фиша. Първоначално си помислихме, че можем просто да платим глобата, но никой от нас нямаше 180-те песо, необходими за това.

Последиците от неплащането за паркирането бяха да оставим колата в мола да бъде изнесена от паяк, което щеше да е дори още по-скъпо. Обзе ни отчаяние, особено този, който шофираше колата, защото колата бе на баща му. Аз се отдръпнах, за да кажа молитва. Помолих Небесния Отец с цялата си вяра и смирение да ни предостави начин да разрешим проблема си и да се завърнем в безопасност по домовете си. Никога няма да забравя какво се случи секунди, след като приключих молитвата си.

Докато вървях обратно към колата, някой зад мен започна да ме вика по име. Беше Франциско, един приятел от гимназията. Той ме попита какво правя и аз му казах какво се бе случило. Без да се поколебае, той извади портмонето си и ми даде достатъчно пари, за да платя за изгубения фиш. Това добро дело бе незабавен отговор на молбата ми към Небесния Отец.

Франциско може и никога да не разбере колко много помогна, но аз знам, че ще бъде много благодарна до края на живота си.

Понякога начините, по които Небесният Отец отговаря на молитвите ни, са изненадващи, но няма случайни неща. Нашият Небесен Отец и Исус Христос ни познават съвършено и движат конците на живота ни.

Знам, че когато живеем праведно, ние имаме безброй благословии, които само Небесният Отец може да ни дари, включително обещанието Му, че „ако прави(м) тези неща, ще бъде(м) вдигна(ти) в последния ден“ (Алма 37:37). ■

Авторката живее в Баха Калифорния, Мексико.

ТЕЛЕФОННО ОБАЖДАНЕ В ТОЧНИЯ МОМЕНТ

От Чен Чинг Чуан

Докато бях малка, не вярвах, че има Бог. Животът ми бе изпълнен с трудности и в най-тежките ми дни бях достатъчно депресирана, че да искам да приключа с живота си. Точно тогава мисионерите почукаха на вратата ми. Евангелието беше точно това, от което се нуждаех; то ме привлече като магнит.

Изпитанията не престанаха, когато се присъединих към Църквата, но бях в по-добро

положение да устоявам на влиянието на противника. За пръв път знаех какво е усещането да си щастлив.

Обаче, депресията не разхлаби лесно хватката си. В един момент исках отново да се откажа. В този момент се обади сестра Тинг, съпругата на епископа. Тя ми каза, че чувствала, че трябва да ми се обади. Попита ме как съм. Излях душата си пред нея. За мен тя бе ангел, изпратен от Бог.

Този случай ми даде сила. Вярата ми се укрепи. Почувствах, че мога да победа смъртта. Почувствах се спасена, както се казва в Алма 36:2–3:

„Те бяха в робство и никой не можеше да ги избави, освен Бог. ...

... всеки, който се уповава на Бога, ще бъде подкрепен в изпитанията си и в грижите си, и в страданията си и ще бъде вдигнат в последния ден“.

Все още имам изпитания, но няма лесно да се предам. Бог

ме е подкрепял през всичките ми изпитания и притеснения. Той ме избави от духовния затвор и плен, дори от смъртта. Той е моят Спасител. ■

Авторката живее в Тайчунг, Тайван.

БОГ СЕ ГРИЖИ ЗА НАС

„Бог наистина ни познава и се грижи за нас. Но обикновено Той посреща нуждите ни чрез някой друг човек. Следователно, жизнено важно е да си служим един на друг в царството“.

Президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985), *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* 2006 г., с. 82.

ТВОЯТА КНИГА НА ЖИВОТА

Какво ще включиш в нея?

Всеки ден носи нова страница, на която да пишем. Живейте така, че всяка страница да гласи: „Радвам се, че направих“, а не „Хубаво щеше да бях“.

(Вж. Л. Том Пери, „How to Fill Your Book of Life“, Lichona, фев. 2014 г., с. 61.)

Битие 1:26-27

Какво означава да бъдем създадени по Божия образ?

ОБРАЗЪТ БОЖИЙ

„Признаването на една сила, по-висша от нас, по никакъв начин не унижава, а всъщност възвисява. Ако просто осъзнаем, че сме създадени по образа на Бог, няма да ни е трудно да се обръщаме към Него. ... Това знание, придобито чрез вяра, ще донесе вътрешно спокойствие и изключителен мир“.

Президент Томас С. Монсън, „The Lighthouse of the Lord“, *Ensign*, ноем. 1990 г., с. 95–96.

ДА СЪЗДАДЕМ

Този израз в множествено число звучи все едно Бог говори на някой друг – защото всъщност точно това и прави. Джозеф Смит учи: „В началото, ръководителят на Боговете свика съвета на Боговете и те се събраха заедно и създадоха план да създадат света и да го населят“ (*History of the Church*, 6:308). Този съвет включва Господ Исус Христос и други (вж. Моисей 2:26–27; Авраам 4:26–27).

ПО НАШЕ ПОДОБИЕ

„Самият Бог някога е бил както сме ние сега и е възвисен човек, и седи на трон в далечните небеса!

Това е голямата тайна. Ако завесата се вдигне днес и ... ако можехме да Го видим днес, бихме Го видели в човешки образ – като вас самите в личност, образ и самото тяло на човек“.

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2008 г., с. 44.

26 И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята.

27 И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде.

„Човекът е Божие чедо, създадено по божествен образ и надарен с божествени качества и дори както малкото момченце на едни земни родители е способно след време да стане мъж, така и недоразвитото потомство на едни селестиялни родители е способно, чрез опита на векове и ери, да еволюира, докато стане Бог“.

Първото президентство, „The Origin of Man“, *Improvement Era*, ноем. 1909 г., с. 81; *Ensign*, фев. 2002 г., с. 30.

ВЛАСТ

„Земята и всичко на нея трябва да се използва разумно, за да се издържа човечеството. Обаче, ние всички сме настойници, а не собственици, на тази земя и нейното изобилие и ще бъдем отговорни пред Бог за това какво правим с Неговите творения“.

„Environmental Stewardship and Conservation“, *mormonnewsroom.org*; вж. също Учение и завети 104:13–15.

МЪЖ И ЖЕНА

„Всички мъже и жени са по подобие на всеобщите Отец и Майка и са буквално синовете и дъщерите на Божеството“.

Първото президентство, „The Origin of Man“, *Improvement Era*, ноем. 1909 г., с. 78; *Ensign*, фев. 2002 г., с. 29.

„Полът е съществена характеристика на личността в доземното, земното и вечното самосъзнание и цели“.

„Семейството: прокламация към света“, *Ляхона*, ноем. 2010 г., с. 129.

Бележка на редактора: Тази страница не е предназначена за изчерпателно обяснение на избраните стихове за овладяване в Семинара, а само като отправна точка за собственото ви изучаване.

МОЕТО ТЪРСЕНЕ НА ИСТИНАТА

От Пенг Хуа

Тъй като израснах в една силно конкурентна и нерелигиозна азиатска страна, винаги съм имал силното желание да стана преуспял човек, но нямаш никакви вечни принципи или истини, които да ме напътстват. В моята страна „преуспял“ означава да си богат и силен.

Родителите ми винаги са ме учили, че не съществува Бог. За тях религията или Бог е просто измислица и е само за слаби хора. Дълго време се считах за атеист. Те ме учеха, че не трябва да се доверявам на никой, освен на себе си. Така че, от ранна възраст съм използвал високите си амбиции като мотивация да уча и работя изключително усърдно.

Родителите ми имаха високи очаквания за мен. Те искаха винаги да имам високи оценки. Натъжаваше ме да видя разочарованите им лица или да ги чуя как спорят един с друг, когато получех лоша оценка. Заедно с обичайната ми домашна работа, аз имах и допълнителна домашна работа за уикенда, за да поддържам отличен успех.

Дори след като постигах цели, които си бях поставял, аз пак чувствах, че има още нещо, което липсва в живота ми. Дълбоко в сърцето си знаех, че със сигурност има още нещо.

Един ден реших да узная за себе си дали наистина има Бог. Ако Той съществуваше, аз исках да зная какво иска Той от мен или дали религията бе просто глупости, създадени от въображението на някои хора. Не се боях да получа който и да е от тези два отговора. Просто исках истината.

Около това време се сприятелих с един от съотборниците ми в отбора по баскетбол, на име Тейлър. Една сутрин го помолих да ме закара до училище. Той се

съгласи, но аз трябваше да стана един час по-рано, за да отида на Семинар с него. С нежелание се съгласих, без да знам какво е това. Хареса ми в Семинара, макар това да беше повече поради усещането, отколкото от наученото.

Скоро след това Тейлър ме помоли да дойда на църква с него. В началото си мислех, че на църква е малко скучно и странно, но накрая бях впечатлен от топлото и спокойно усещане, което имах по време на службата.

Обаче още не бях убеден, че доброто усещане има нещо общо с Бог. Как да знам дали не идваше от мен? Как да знам, дали аз не съм накарал себе си да се чувствам така?

След много вътрешни дебати, аз отидох при майката на Тейлър, в търсене на отговори. Тя ми каза, че мога да получа отговорите си като чета Писанията и се моля за отговорите, които търся. Молих се, без да получа отговори и се опитвах да спазвам правилата и заповедите, за които научавах. Много пъти се разочаровах. Очаквах някакво чудодейно и драматично проявление от Бог или някакъв вид чудно събитие, което да ми докаже, че Бог е истински. В общи линии, аз исках веднага да получа непоклатимо свидетелство. Истината е, че колкото повече се молах, толкова повече яснота чувствах в живота си. Колкото повече спазвах заповедите, толкова по-щастлив ставах. Колкото повече четях от Писанията, толкова повече откровение получавах. Постепенно свидетелството ми нарасна, подобно на слънцето, изгряващо сутрин.

Отне ми две години да реша да бъда кръстен и да стана член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Макар че и преди живеях според

Винаги съм бил учен, че не съществува Бог, но аз реших сам да проверя това.

много добри нравствени стандарти и принципи, сега мога да кажа, че намерих вечната и най-важната истина: Бог е жив. Исус е Христос, нашият Спасител и Изкупител. Небесата са отворени. Днес на земята има Божий пророк. Единението на Исус Христос е истинно. Бог наистина прощава на всички покаяли се грешници. Може и да не съм толкова умен или надарен като други хора, но знанието, което имам, е безценно. ■

Авторът живее в щата Калифорния, САЩ.

МОЖЕМ ДА ИЗБЕРЕМ ДА ВЯРВАМЕ

„Убеждението, свидетелството и вярата не са пасивни принципи. Те не се случват без усилия. Убеждението е нещо,

което ние избираме – надяваме се, работим за него и правим жертви. Ние няма случайно да повярваме в Спасителя и Неговото Евангелие, както и няма случайно да се молим или да платим десетък. Активно избираме да вярваме, както избираме и да спазваме останалите заповеди“.

Старейшина Л. Уитни Клейтън от Президентството на седемдесетте, „Изберете да вярвате“, Лиахона, май 2015 г., с. 38.

Удивителните МЛАДИ МЪЖЕ И МЛАДИ ЖЕНИ В ПИСАНИЯТА

Може да се учим от и следваме примера на многото праведни младежи, чиито истории са запазени в Писанията.

От Джизела Гутие

Господ обича младежите в Църквата. Той ви има голямо доверие. Във всяка ера Господ е вдъхновявал смели млади мъже и млади жени да водят и вдъхновяват Неговия народ. Той се нуждае от тяхната съзидателност, смелост и оригиналност. Винаги е било така и винаги ще бъде така.

Многото примери за млади герои преминават като златна нишка през Писанията. Макар и да са живели преди много време, може да следвате примера им и да разберете живота им. Те са имали семейни проблеми, живели са сред несправедли хора, изправяли са се пред „Голиати“, но тяхната смелост, послушанието им и вярата им в Исус Христос са им помагали при техните предизвикателства, точно както тези качества могат да помагат и на вас.

Авраам

Решителността, смелостта и желанието на Авраам да извиси глас против покварата са удивителни – още по-удивителни, предвид факта, че баща му почита идоли. Като млад мъж, той толкова силно защитава праведността, че почти бива убит в жертвоприношение. (Вж. Авраам 1:2–7.)

Иосиф от Египет

Той е на 17 г., когато по-големите му братя го продават в робство, но с Господните благословии, Иосиф успява да направи нещо добро от тази трудна ситуация. Той не е победен, защото никога не се предава. Упованието му в Господ е постоянно. Вътрешното величие на Иосиф се проявява в благородния начин, по който той прощава несправедливостите, извършени спрямо него. (Вж. Битие 37; 45.)

Давид

Като младеж Давид е пастир и се бие с мечка и лъв, за да защити овцете на баща си. Неговата самоувереност не идва от уменията му като пастир; идва от вярата му в Небесния Отец, както се вижда от битката му с Голиат. (Вж. 1 Царете 17:32–54.)

Естир

Тя има решителността да постави живота си в опасност, за да спаси народа си. Не крастотата на Естир, а нейните духовни качества я правят велика личност. (Вж. Естир 4–5.)

Даниил

Той се подчинява на Господния закон за здравето, въпреки че хората около него не го правят. Той се моли, въпреки че молитвите към Небесния Отец са нарушение на царските заповеди. Поради своята праведност и предразположение

към подтиците на Духа, Даниил е благословен от Господ с дара да тълкува сънища и видения. Той получава сила и мъдрост от Небесния Отец дотогава, че в случаи на опасност, небесните сили са на негово разположение. (Вж. Даниил 1; 6.)

Нефи

Нефи е изключителен пример, когато казва: „Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал“ (1 Нефи 3:7). Той има смелостта да върши това, което се иска от него. Живял ли е в удобен дом? Не, живял е в пустинята в продължение на много години. Нещата добре ли са се стичали за него? Не, братята му често са му били ядосани и понякога се опитвали да го убият. Въпреки това, той се подчинява на Господните заповеди.

Двете хиляди млади амонити

Тези млади мъже са отглеждани от верни родители и вярата

им в словата на техните майки ги благославя. Те се научават да слушат и се подчиняват с точност и в битките си не се съмняват, че Небесният им Отец ще ги защитава. (Вж. Алма 56:45–48.)

Мормон

Когато е на 15 годишна възраст, Господ го посещава, защото е смирен, чист и неопетнен, независимо от поквареността на хората около него. На същата възраст Мормон е направен предводител на армията. По-късно му се поверява съхранението на Писанията. (Вж. Мормон 1–2.)

Джозеф Смит

На 14 годишна възраст той изследва Писанията и се моли да узнае към коя църква да се присъедини. Господ го призовава да възстанови Евангелието и Църквата на Исус Христос. Джозеф посвещава целия си живот на изпълнението на тази задача, независимо от

многоото препятствия и трудности. На 17 годишна възраст е посетен от ангела Мороний, който му показва златните плочи. Дори в млада възраст, Джозеф Смит е въздействащ учител и силен пример за хората около него. (Вж. Джозеф Смит—История 1.)

В наши дни

Отминали ли са дните на удивителните млади мъже и жени? Не! Ангелът Мороний казва на Джозеф Смит, че пророчеството на Иоил ще бъде изпълнено:

„(Аз, Господ) ще излея Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения;

още и на слугите и на слугините ще изливам Духа Си в ония дни“ (Иоил 2:28–29; вж. Джозеф Смит—История 1:41). ■

Авторката, която е била учителка в Семинара, е живяла в Германия и е починала през 2012 г.

„Когато майка ми се разболя, ние постихме и се молихме за нея, но въпреки това тя почина. Как мога да се примиря с това?“

Това е тъжен момент в живота ти. Нормално е да търсиш упора и отговори на многото ти въпроси: „Защо тя не продължи да живее? Ще я видя ли отново? Как мога да продължа без нея?“

Евангелието на Исус Христос дава както утеха, така и отговори. Господ обещава: „Благословени са всички, които скърбят, защото те ще бъдат утешени“ (3 Нефи 12:4). Търси Светия Дух, защото Той е Утешителят.

Чудиш се дали молитвите ти са били чути. Със сигурност: Небесният Отец винаги чува нашите молитви. Писанията и живите пророци ни обещават, че това е така. Казаното от Господ на Джозеф Смит се отнася и за теб: „Молитвите ти и молитвите на братята ти възлязоха до ушите Ми“ (У. и З. 90:1). Но ние трябва да помним, че Небесният Отец отговаря на молитвите ни предвид вечната перспектива (вж. Исаия 55:8–9). Ето защо ние следваме примера на Спасителя, като молим за благословии, но после искрено молим да бъде волята на Отца (вж. Лука 22:42).

Макар и да е трудно, това изпитание ще бъде за теб време за израстване. Можеш да се научиш да имаш вяра във волята Божия, дори и това да значи, че майка ти не е била изцелена. Разбира се, че си искал тя да живее. Но изпитанието на този смъртен живот е да уповаваме на Бог по всяко време, особено, когато е трудно. Ако уповаваш на Него „всички неща ще работят заедно за (твое) добро“ (У. и З. 90:24).

Смъртта е част от плана

Съгласно плана на Небесния ни Отец за нашето щастие, завръщането ни в Неговото присъствие зависи от смъртта и възкресението, които ще ни помогнат да се променим от това смъртно състояние в едно безсмъртно състояние. Трябва само да приемеш факта, че смъртта е част от плана и да вярваш, че някой ден отново ще можеш да бъдеш с починалата си майка. Знай, че майка ти е в света на духовете и че тя те чака.

Дейвид М., 18 г., Западен Касай, Демократична република Конго

Тя е в света на духовете

Майка ми получи диагноза рак преди две години. Не ми харесваше да я гледам как я боли и исках да мога да направя нещо. Въпреки че майка ми се оправи, беше трудно. Майка ти е на място, където вече не чувства болка и страдание. Трудно е да не я виждаш повече, но ти никога не си сам. Тя винаги ще те обича и нашият Небесен Отец винаги ще те окуражава, когато ти е тъжно. Никога няма да бъдеш изоставен. Исус Христос изстрада болките на света; Той знае как се чувстваш и през какво преминаваш. Прави това, което аз правих през моето време на изпитание: обърни се към Него и Той ще облекчи бремето ти.

Шайло У., 18 г., Чиуауа, Мексико

Семейството ти отново ще се събере

Майка ми почина, когато бях само на 12 години. Тогава не бях член на Църквата. Когато тя беше болна, аз се молих много майка ми да оздравее. Имах много вяра и уповавах на Бог, надявайки се, че здравето ѝ ще се възвърне. За съжаление, тя не се оправя. Чудех се защо тя трябваше да умре толкова млада и да ме остави, докато бях тинейджър. Бях ядосан и стигнах до там, че започнах да се съмнявам в съществуването на Бог. Сега, като член на Църквата, разбирам плана на спасение. Знам, че тя ме чака и че семейството ни ще се събере отново.

Ине А., 19 г., Минас Жерайс, Бразилия

Ще я видиш отново

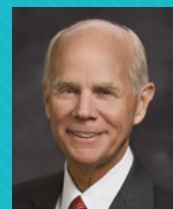
Майката на моята майка е починала, когато мама била на 17 г. Семейството се молило и постило за нея в продължение на няколко седмици, преди тя да почине. Била ѝ дадена и свещеническа благословия. Основното нещо, което дало на мама спокойствие, било знанието, че ще види отново майка си в идния живот. Целта на мама е да живее така, че да бъде достойна за тази благословия. Тъжна съм, че никога няма да мога да я видя в този живот, но очаквам времето, когато най-сетне ще се видим.

Кари Р., 15 г., Юта, САЩ

Изпитанията ни учат

Мама почина преди три години. Твоята връзка с Небесния ти Отец и Спасителя ще нарасне, ако се обръщаш към Тях в моменти на нужда. Ще откриеш, че това изпитание, колкото и да е съкрушително, може да бъде и благословия. Моли се на Небесния си Отец за мир и успокоение. Уповавай се на Господния план за теб. Приеми, че Небесният Отец знае къде отиваме и какво ни трябва, за да стигнем до там. Господ те обича и иска да имаш радост. Нашите изпитания са предназначени да ни учат и направят по-силни.

Меган Б., 18 г., Онтарио, Канада

НАПРАВИЛ СИ ВСИЧКО, КОЕТО Е ПО СИЛИТЕ ТИ

„Относно изцелението

на болните, (Господ) ясно е казал: „И отново, ще стане така, че онзи, който има вяра в Мен да бъде изцелен и не е определен за смърт, ще бъде изцелен“ (У. и 3. 42:48; курсив добавен). Твърде често ние не обръщаме внимание на ограничителната фраза „и не е определен за смърт“... Не се отчайвайте, когато са били отправени пламенни молитви и са били дадени свещенически благословия и вашият любим човек не получава подобрение или дори напуска смъртния живот. Утешавайте се със знанието, че сте направили всичко, което сте могли да направите. ... Всички преживявания, свързани с молитва, постене и вяра, е напълно възможно да са били повече в наша полза“.

Старейшина Ланс Б. Уикман, член на Седемдесетте от 1994 до 2010 г., „Но ако не“, *Лиахона*, ноем. 2002 г., с. 30-31.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

„Някои хора ми казват, че трябва да имам приятели, които не споделят моите стандарти, за да укрепя моите. Така ли е?“

Изпратете отговора си, а по желание и снимка с висока резолюция, до 15 Ноември 2015 г. на [liahona.lds.org](mailto:liahona@lds.org), по електронна поща до liahona@ldschurch.org или на пощенския адрес (вж. с. 3).

Във вашия отговор трябва да бъде включена следната информация и разрешение: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено разрешение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото разрешение от вашите родители (може и чрез имейл), за да бъдат публикувани вашият отговор и снимка.

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Печелившо решение

Това бе шансът ѝ да участва в печеливия отбор, как да откаже?

От Мариса Уидисън

Църковни списания

По истинска история

„Помни съботния ден, за да го пазиш свят“ (Мосия 13:16).

Миранда влезе набързо през входната врата, благодарна, че домът ѝ е по-прохладен от горещото лятно време навън. Тя бе изпотена от участието си в своя последен мач по футбол за сезона и разочарована, защото Тийл Турбос изгубиха. Отново.

Мама влезе в стаята, носейки бутилка вода и торба с останали резенчета портокал от мача. „Игра чудесно. Да си вратар е трудно“.

Миранда *наистина* игра добре – тя блокира много удари и рита по-силно от обикновено. Но повечето от останалите момичета в отбора ѝ никога не бяха играли футбол преди и днес всичко стана официално: те изгубиха всички мачове за сезона.

„Просто бих искала да съм в отбор, който поне понякога печели,

разбираш ли?“ Няколко сълзи потекоха от очите на Миранда и паднаха на синьо-зеления ѝ екип. Като стисна очи, телефонът звънна.

Мама вдигна слушалката и след момент каза: „За теб е“.

„Здравей, Миранда? Обажда се Том, треньорът на Чили Кикърс. Наблюдавах мача ви днес. Ти игра чудесно“.

Сърцето на Миранда заби по-силно. Чили Кикърс бяха най-добрият отбор по футбол в лигата!

„Отборът ни ще участва в регионалния шампионат следващия месец. Днес ти игра толкова добре, че искам да дойдеш с нас като резервен вратар“.

Сърцето на Миранда почти изскочи от нея. Това бе шансът ѝ да играе в печеливш отбор!

„С удоволствие!“ каза Миранда. Те говориха няколко минути за подробностите, преди тя да затвори и да изтича до другата стая, за да каже на мама. Те започнаха да записват датите на тренировките и мачовете в семейния календар.

Изведнъж мама спря да пише, като химикалът ѝ се задържа над едно от квадратчетата в календара.

„Опа. Миранда, тези мачове са в неделя. Виж“. Тя показа разписанието на мачовете и се обърна към Миранда

ДЕН НА НАСЛАДА

Писанията ни учат, че Господният ден трябва да е ден на наслада (вж. Исаия 58:13). Какви щастливи неща можеш да правиш в неделя? Кои са някои от красивите, творчески начини, по които можеш да почиташ Небесния Отец?

с притеснено лице. „Какво да правим?“

Сърцето на Миранда се сви и тя прехапа устна, докато обмисляше възможностите си. Мама може да я пусне да играе, ако я помоли, но когато си помисли да играе в неделя – и по-точно, да пропусне църква – тя се почувства зле. Тя знаеше, че неделя е за ходене на църква и почитане на Небесния Отец, а нямаше как да прави тези неща, ако играе футбол.

„Мисля, че май трябва да му се обадя и да му кажа, че не мога да играя“, каза Миранда. Постара се доста да не заплаче. Въпреки че знаеше, че е правилният избор, беше трудно да се откаже от нещо, което искаше толкова силно.

„А ти знаеш ли какво мисля аз?“ каза мама, като я прегърна силно. „Мисля, че си страхотно хлапе“.

Тази неделя, докато Миранда седеше в Неделното училище за деца, тя си помисли за доброто решение, което бе взела. Треньорът бе изненадан, когато Миранда се обади и каза, че не може да играе футбол в неделя. Той се опита да я разубеди, но тя бе твърда в решението си. Сега, когато слушаше песните и уроците в Неделното училище за деца, Миранда се усмихна. Спокойното чувство, което изпитваше ѝ подсказа, че тя е на правилното място. В крайна сметка, тя бе взела печелившото решение. ■

ЪГЪЛЧЕ ЗА ВЪПРОСИ

Какво най-много ви харесва в това да сте член на Църквата?

Харесва ми, че по време на причастието вземаме хляба и водата във възпоменание на Исус Христос. Хлябът ни напомня за Неговото тяло, а водата ни напомня за Неговата кръв. Когато вземаме причастието, можем да затворим очите си и да си мислим за всички неща, които Исус е направил за нас.

Ава Дж., 9 г., Северна Каролина, САЩ

Обичам да ходя в Неделното училище за деца и да пея песните.

Хейдън Х., 5 г., Юта, САЩ

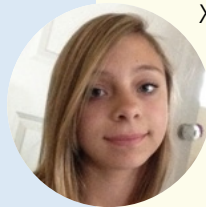
Обичам да уча за Исус Христос и да ходя в Неделното училище за деца и да си намирам приятели.

Катрин У., 7 г., Северна Каролина, САЩ

Обичам да уча, че семействата могат да бъдат завинаги заедно. (Ренее)
Мога да имам приятели, мога да чета Писанията всеки ден и мога да изучавам Евангелието. (Ралф)

Ренее и Ралф Е., 9 и 10 г., Метро Манила, Филипините

Харесва ми, че намирам много нови приятели и мога да уча за Евангелието моите приятели, които не са членове. Мога да слушам общата конференция и да чуя как говорят пророка и апостолите. Семейната домашна вечер също е много забавна, защото понякога излизаме за сладолед. Ммм!

Савана Х., 12 г., Вашингтон, САЩ

Обичам, когато чувствам Светия Дух. Мога да чувствам силно Светия Дух, докато слушам речите и уроците. Чувствам го и като помагам на околните.

Кайли С., 7 г., Вирджиния, САЩ

Любимото ми нещо е, че можем да учим и пеем едновременно и можем да учим повече за Исус Христос. Обичам да уча за Него, защото Той е моят Спасител. (Лиз)

Обичам да уча за Исус и знам, че Исус ни обича. (Лало)

Лиз и Лало С., 8 и 6 г., Калифорния, САЩ

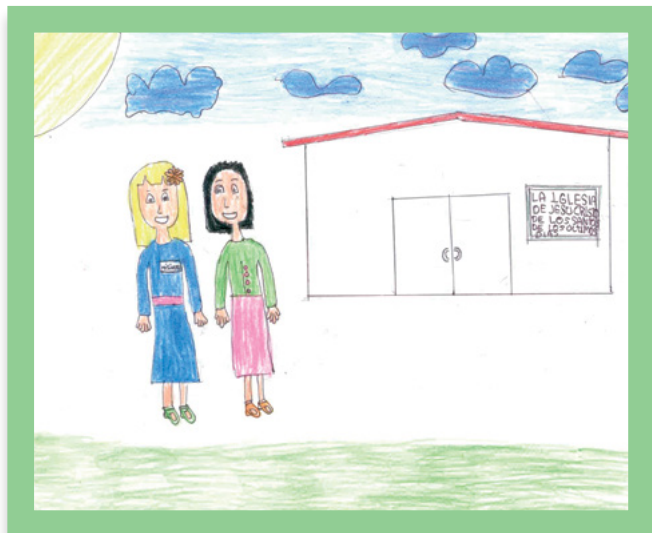
СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

„Когато мама и татко спорят, се чувствам притеснен и тъжен. Какво мога да направя?“

Имате ли съвети за това? Изпратете ни вашия отговор и снимка до 31 октомври 2015 г. Намерете адреса ни на с. 3 или ни пратете имейл на liahona@ldschurch.org. (Напишете „Question Corner“ в реда за тема на писмото.) Не забравяйте да включите позволение от родителите си!

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, а не за излагане на учението на Църквата.

НАШАТА СТРАНИЦА

Сестри мисионерки, от Абрил С., 9 г., Мексико

Четири момчета от един и същ район в Аржентина са кръстени в един и същ ден. Техният епископ (в средата) е с тях.

БЛАГОДАРЯ ТИ, БОЖЕ

Благодаря Ти, Боже, за светлината,
че тя блести денем и нощем.
Благодаря Ти, Боже, за дърветата,
защото те изглежда възпират този мощен бриз.
Благодаря Ти, Боже, за много повече от това,
което мога да кажа,
но аз знам дълбоко в мен, че Ти създаде моя
живот.

Макар и този мой живот да не е толкова лесен,
докато съм жива, ще съм благодарна.

Ниша Дж., 10 г., Република Палау

Брат ми и един приятел на семейството ни получиха призованията си за мисия. Пътувахме осем часа до храма във Фрайберг, Германия, за да може те да получат храмовото си надаряване.

Останахме пет дни, за да може семейството ми да извърши много храмова работа. На терена на храма има общежитие за семейства. Някои от децата и аз помогнахме на градинаря, а той ни даде сладолед. Много се забавлявахме.

Нямам търпение за следващата година, когато ще съм на 12 и ще мога да извършвам кръщения в храма.

Алика С., 11 г., Словакия

Петър, Корнилий и ангелът

От Ерин Сандерсън

След като Исус е възкресен и се завръща в небесата, Петър и останалите апостоли проповядват на много места, но само на юдеи.

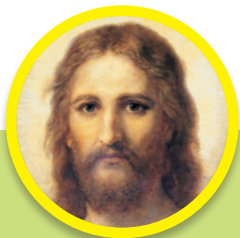
Корнилий е офицер в римската армия. Той вярва в Бог, но не е юдеин. Един ангел му се явява и му казва да повика Петър. Корнилий

изпраща свои служители да намерят Петър и Светият Дух казва на Петър да тръгне с тях.

В дома на Корнилий Петър поучава многото хора, които са се събрали там. Той им казва за Евангелието на Исус Христос и те чувстват Светия Дух и узнават,

че е истина. Когато приятелите на Петър научават, че той е проповядвал на хора, които не са юдеи, те са шокирани. Но Петър им казва как е научил, че Евангелието на Исус Христос е за всички. (Вж. Деянията 10:1–48; 11:1–18.) ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

ПРИГОТВЕТЕ СЕ ДА СПОДЕЛИТЕ!

Един от начините да станем добри мисионери е да се опитваме да сме по-подобни на Исус. Изрежете табелки и напишете на тях една отличителна черта, която искате да упражнявате. Може да работите по това да станете „Старейшина Мил“ или „Сестра Благодарна“. Поставете табелката си на място, където да ви напомня за целта ви.

Старейшина

Сестра

Сестра

Старейшина

СЕМЕЙНО ОБСЪЖДАНЕ

Прочетете Матей 28:19–20. Поговорете за това как можем да споделяме Евангелието с всички. Помислете за въпроси, които вашите приятели или близки може да имат за Евангелието. Може да се упражните в задаването и отговарянето на въпросите, като разиграете сценка със семейството си.

Песен: Изберете песен за мисионерската работа, като например „Ще занесем на света Неговата истина“ (*Сборник детски песни*, с. 92).

Стихове от Писанията: Матей 28:19–20

Видео презентация: Отидете на Biblevideos.org, за да гледате „Peter’s Revelation to Take the Gospel to the Gentiles“.

ПОЛЕЗЕН СЪВЕТ ЗА ПИСАНИЯТА

Можем да разбираме Писанията по-добре, когато споделяме какво сме научили. Прочетете откъс от Писанията със семейството си и поговорете за това какво означават трудните думи или изрази, какво означава за вас този стих и начини да го прилагате в живота си.

НАУЧЕТЕ ПОВЕЧЕ

Преди Петър да бъде призван за ученик, той е рибар, известен под името Симон. Исус му дава името Петър, което означава „камък“ или „скала“. След като Исус напуска земята, Петър е главният апостол и ръководи Църквата. Той носи ключовете или властта на свещеничеството.

*Беше след полунощ,
но Тейт знаеше,
че е време да
поговори.*

Да намериш помощ

От Кимбърли Райд
По истинска история

„Небесни Отче, моля Те аз,
води и насочвай ме всеки ден“
(Children's Songbook, с. 19).

Тейт лежеше буден в мрака,
опитвайки се да сдържи съзри-
те си. Беше се молил за помощ, но
като че тъмен облак бе надвиснал
над него, блокирайки Духа.

„Ами ако никога не забравя това
ужасно телевизионно предаване?“,
притесняваше се той.

Преди няколко дни той бе
приключил рано домашното си
и бе пуснал телевизора. Но не бе
очаквал да види нещо *такова* на
екрана. Тейт бе толкова шокиран,

че забрави да изключи телевизора
веднага, както трябваше.

Беше случайно. Не искаше да
гледа сцена като тази, но не може-
ше да я забрави. Понякога тя из-
никваше в ума му на училище, на
масата, дори по време на църква.
В такива случаи той се радваше,
че мама и тате не могат да четат
мислите му. Родителите на Тейт
го бяха учили да не гледа снимки
на хора без дрехи. Той знаеше,
че те очакват от него и да не гледа
предавания, филми и видео игри
с насилие.

„Сега знам защо“, измърмори
си Тейт.

Тейт стана от леглото си и от-
ново застана на колене. Какво
да прави?

„Небесни Отче“, прошепна
Тейт. „Моля Те, помогни ми да
спра да мисля за това, което ви-
дях“. Той избърса сълзите, които
изпълваха очите му и се заслуша.
Сърцето му заби по-силно. Той
си помисли, че почувства подтик
от Светия Дух, но не бе отговора,
който искаше.

*Трябваше да каже на родите-
лите си.*

„Защо?“ Тейт се почуди. Ще се
чувства като бебе, да влиза в стая-
та на родителите си посред нощ.
И да им *каже*? Отново почувства
срам и гадене.

Тогава в ума му изникна ед-
на ясна мисъл: Небесният Отец
искаше той да е щастлив. Небес-
ният Отец искаше той да чувства
отново Духа, да си мисли добри
неща и да бъде честен със се-
мейството си. Той особено много
искаше Тейт да стане достоен
носител на Аароновото свещени-
чество, когато след няколко месе-
ца навърши 12 г. Тейт осъзна, че
ако се придържаше към видяното
и го пазеше в тайна, ще остане
нешастен.

Тейт знаеше, че се нуждае от
помощ – а Светият Дух току-що
му беше казал къде да я намери.

Тейт погледна светещите цифри
на часовника до леглото си. Беше
почти 1:00 сутринта. Той стана и
се запъти към тъмния коридор
към стаята на своите родители.
Преглъщайки нервно, той почука
на вратата им.

„Мамо? Татко?“

„Тейт, ти ли си?“ чу се съннения
глас на мама.

„Проблем ли има?“ попита татко.

„Да“, каза Тейт. „Можем ли да
поговорим? И може ли да ми да-
деш благословия?“

Татко светна нощната лампа и
покани Тейт да влезе. За пръв път
от дни Тейт почувства топлина,
надежда и светлина. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

О, не! Ами сега?

Може да се случи навсякъде – вкъщи, на училище или в дома на приятел. Изведнъж виждаш нещо, което *знаеш*, че не е добро – на телефона, по телевизията, на компютъра или в някаква игра, книга или списание. *Сега* какво можеш да направиш, за да се почувстваш по-добре?

Недей просто да седиш. Гледай или прочети нещо добро. Направи нещо активно. Направи добро дело. Бъди около близки или приятели.

Помни кой си. Не си лош заради това, което си видял. Ти си чедо на Бог и Той те обича и иска да ти помогне да си в безопасност и да си щастлив.

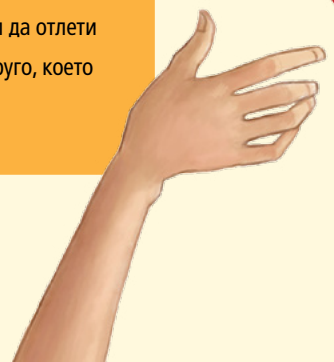
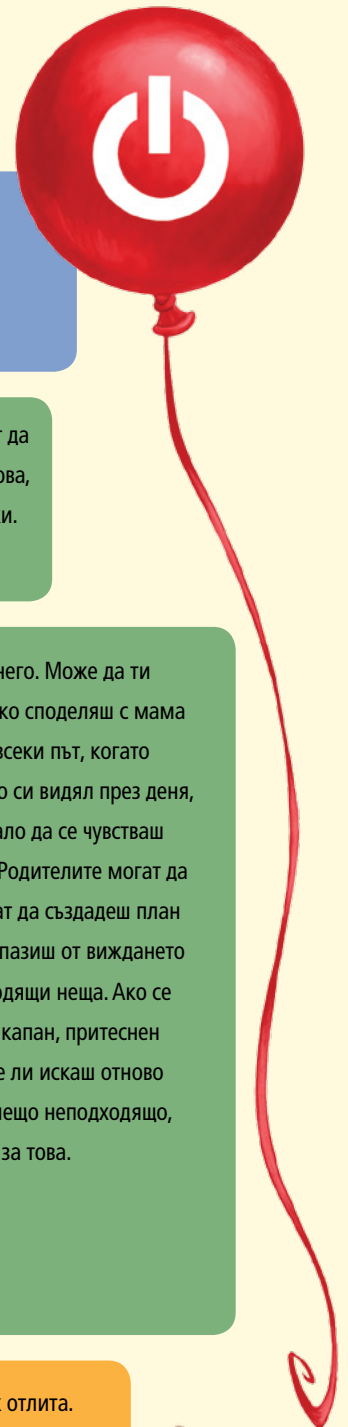
Махни се от него. Изключи го! Остави го! Дръж се с него като с отрова за ума ти – защото то е точно такава.

Кажи на мама или татко. Родителите знаят най-добре и искат да ти помогнат да си в безопасност и щастлив. Не се срамувай. Това, което ти се е случило, се случва в някой момент на почти всеки.

Говори за него. Може да ти помогне, ако споделяш с мама или татко всеки път, когато нещо, което си видял през деня, те е накарало да се чувстваш неудобно. Родителите могат да ти помогнат да създадеш план как да се опазиш от виждането на неподходящи неща. Ако се чувстваш в капан, притеснен или като че ли искаш отново да видиш нещо неподходящо, кажи им и за това.

Освободи спомена. Представи си, че пускаш балон и го гледаш как отлита. Опитай се да се отпуснеш и да позволиш на това, което си видял да отлети от ума ти. Сега си представи храма, семейството ти или нещо друго, което обичаш да виждаш.

Тиквите на Пол

От Рей Голдръп

По истинска история

Пол помагал на Татко да засади градина. Искал и брат му Ерик да му помогне. Но Ерик бил далеч на мисия.

„Никога няма да стана голям като Ерик – казал Пол. – Как мога да отида на мисия като него?“

„Не се притеснявай – казал Татко. Ще пораснеш“.

Татко подал на Пол семки на тиква.
Помогнал на Пол да ги посади.

„И от тези малки семки ще пораснат
големи тикви?“ – попитал Пол.

„Ако се грижиш добре за тях“ –
казал Татко.

Пол идвал да се грижи за
градината всеки ден. Поливал я и
скоро поникнали малки стръкчета.
Листата ставали все по-големи.
Пол внимателно махал плевелите.

До есента неговите тиквени растения станали големи. И към тях имало големи оранжеви тикви!

Пол довел Татко, за да му ги покаже. „Много добре си се грижил за твоите тикви!“ – казал Татко.

„Да! И ще се грижа добре за себе си, за да мога и аз да порасна – усмихнал се Пол. – И когато порасна, ще мога да отида на мисия точно като Ерик!“ ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ.

ТИКВИТЕ

Колко тикви отгледал Пол?

Можете ли да откриете останалите скрити неща? ■

Едно на милион

Леко и енергично ♩ = 96-104

Текст: Джен Пинбъроу
Музика: Майкъл Ф. Мууди

mf

1. Ми-ли - он де-ца сме ний по
съм до-бър се у - ча,

ця - ла - та зе - мя, че - да на Бо - га сме и у - ни -
ве - рен, пос - лу - шен. По - каз - вам, че о - би - чам Бог вълв

slower *a tempo*

кал - ни сме. Ед - но на ми-л'он сме, с'вя-ра рас-тя - ща! Ед -
ду - ми и де-ла. Ед - но на ми-л'он съм, с'вя-ра рас-тя - ща! Ед -

но на ми-л'он сме, хо - дим в'пъ-тя Му! Ин - ди - ви-ду - ал - ни сме —
но на ми-л'он съм, хо - дя в'пъ-тя Му! Ин - ди - ви-ду - а - лен съм,

1.
(плас) е - дин-стве - ни. Ще бъ - дем що О - тец ис - ка от нас. 2. Да
е - дин-ств - ен. Ще

2.
бъ - да що О - тец ис - ка от мен! Ще бъ - да що О - тец ис - ка от мен.

slower *rit.*

© 2010 by Jan Pinborough and Michael F. Moody. All rights reserved.
This song may be copied for incidental, noncommercial church or home use.
This notice must be included on each copy made.

От президент
Хенри Б.
Айринг

Първи съвет-
ник в Първото
президентство

ПЪТЯТ КЪМ БЕЗОПАС- НОСТТА

Един от начините да знаем, че дадено предупреждение е от Господ е, че бива призван законът за свидетелите, упълномощени свидетели.

Изглежда няма край за желанието на Спасителя да ни отведе в безопасност. А в начина, по който Той ни показва пътя, има постоянство. Той призовава по повече от един начин, за да могат желаещите да получат посланието. Тези начини винаги включват изпращане на послание чрез устата на пророците Му, всеки път когато хората отговарят на условията сред тях да има Божии пророци. Тези упълномощени служители винаги имат задачата да предупреждават хората, като им показват пътя към безопасността.

Когато през есента на 1838 г. напрежението в северен Мисури, САЩ, се покачва, Пророкът Джозеф Смит призовава всички светии от последните дни да се съберат във Фар Уест за защита. Мнозина били в изолирани ферми или разпръснати поселища. Той специално съветва Джейкб Хаун, основател на поселището, наричано Мелницата

на Хаун. Един архив от онова време съдържа следното: „Брат Джозеф прати съобщение по Хаун, който бе собственик на мелницата, да информира живеещите там братя да напуснат и да дойдат във Фар Уест, но г-н Хаун не достави съобщението“ (Philo Dibble, в „Early Scenes in Church History“, във *Four Faith Promoting Classics*, 1968 г., с. 90). По-късно в своята история Пророкът пише: „До днес Бог ми е давал мъдрост да спасявам хората, които приемат съвет. Никой, (който е спазвал) съвета ми, не е бил убит“ (*History of the Church*, 5:137). После Пророкът записва тъжната истина, че при мелницата на Хаун е било възможно да бъде спасен животът на невинни хора, ако съветът му е бил приет и последван.

В днешно време ние сме предупреждавани чрез съвет къде да намерим безопасност от грях и печал. Един от ключовете да разпознаем тези предупреждения е тяхното повторение. Например, повече от веднъж на общи конференции, сте чували нашият пророк да казва, че ще цитира някой предишен пророк и така това ще бъде повторно свидетелство, понякога дори за трети път. ... Апостол Павел пише: „От устата на двама или трима свидетели ще се потвърди всяка работа“ (2 Коринтяните 13:1). Един от начините да знаем, че предупреждението е от Господ е, че бива призван законът за свидетелите, упълномощени свидетели. Когато словата на пророците се повтарят, това трябва да прикове вниманието ни и да изгълни сърцата ни с благодарност, че живеем в такова благословено време. ...

Нашият Небесен Отец ни обича. Той ни е изпратил Своя Единороден Син да бъде наш Спасител. Той знае, че в земния живот ще бъдем в сериозна опасност, най-лошото в която са изкушенията на един ужасен противник. Това е една от причините Спасителят да е предоставил ключовете на свещеничеството, за да може който има уши да чуе и вяра да се подчини, да може да отиде на безопасно място. ■

От „Finding Safety in Counsel“, Лиахона, юли 1997 г., с. 23–25.

ПРОЗРЕНИЯ

Колко често си казваме мили думи едни на други?

„Може да се проверим, като си зададем няколко въпроса: ... 1. Кога последно искрено похвалих половинката си насаме или пред децата ни? 2. Кога последно благодарих, изразих любов или искрено се молих за него или нея в молитва? 3. Кога последно се въздържах да не кажа нещо, от което може да боли? 4. Кога последно се извиних и смирено помолих за прошка – без да добавяме „но ако само ти бе“ или „но ако само не беше“? 5. Кога последно избрах да съм щастлив, вместо да държа да съм „прав“?

СЪЩО В ТОЗИ БРОЙ

ЗА ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

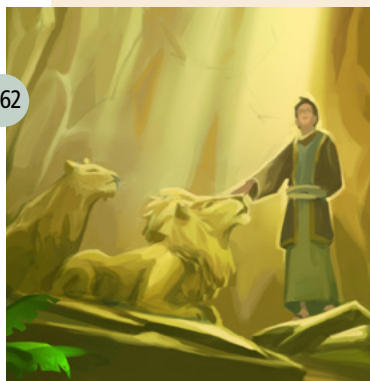
ДА ЖИВЕЕШ С **ИСТИНСКО** НАМЕРЕНИЕ

Разбирането на причините за решенията ви ще ви помогне да вършите правилните неща поради правилните причини. Научете се да водите целенасочен живот!

с. 44

ЗА МЛАДЕЖИ

с. 62

УДИВИТЕЛНИТЕ МЛАДЕЖИ В ПИСАНИЯТА

Битките, пред които са изправени младежите в Писанията, са различни от вашите, но пак можете да следвате техния пример за смелост, вяра и послушание при преодоляването на собствените ви предизвикателства.

ЗА ДЕЦА

Да намериш ПОМОЩ

Тейт не можеше да спре да си мисли за това, което бе видял по телевизията, затова се молеше на Небесния Отец да узнае какво да направи.

с. 72